

Đưa Tôi Đi Ngắm Mùa Đông

Contents

Đưa Tôi Đi Ngắm Mùa Đông	1
1. Chương 1: Duyên	1
2. Chương 2: Lần Thứ Hai Gặp Lại	5
3. Chương 3: Chạm Vào Quá Khứ	10
4. Chương 4: Nước Mắt Người Đàn Ông	15
5. Chương 5: Chôn Giấu	18
6. Chương 6: Quyết Định Một Chuyến Đi	20
7. Chương 7: Trở Lại Thâm Quyến	22
8. Chương 8: Giao Hòa	26
9. Chương 9: Trái Tim Đập Lối Nhịp	29
10. Chương 10: Cuộc Gặp Gỡ Bất Ngờ	33
11. Chương 11: Niềm Vui Của Hải	36
12. Chương 12: Tâm Sự Đêm Vắng	39
13. Chương 13: Chuyện Của Tư Nặc Hay Là Chuyện Của Tôi	40
14. Chương 14: Nút Thắt Được Tháo Gỡ	45
15. Chương 15: Một Đoạn Đường Ngắn	48
16. Chương 16: Anh Đưa Tôi Đi Ngắm Biển Mùa Đông	49
17. Chương 17: Đưa Tôi Đi Ngắm Biển Mùa Đông – Ca Khúc Chủ Đề	51

Đưa Tôi Đi Ngắm Mùa Đông

Giới thiệu

Thể loại:Tiểu thuyết đam mỹ, hiện đại đô thị, 1×1, tự sự trữ tìnhEditor : Nam“. Tiểu Thất ah, cậu có ước mơ gì

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dua-toi-di-ngam-mua-dong>

1. Chương 1: Duyên

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tôi là một người đàn ông, người yêu của tôi cũng sẽ là một người đàn ông. Và, tôi gọi đó là một phép màu.

Đó là một người đàn ông gọn gàng, tuổi chừng ngoài ba mươi, trăm tính và tuần tú, nhìn thôi cũng biết là người có lễ độ. Từ đầu tới chân anh ta toát lên một sức hấp dẫn mạnh mẽ của một người đàn ông từng trải. Tôi phát hiện ra một điều thú vị, đôi mắt đen láy của cậu bé này được di truyền từ cha của mình.

Suốt một buổi chiều, tôi ngồi trong cửa hàng để đọc hết một quyển sách. Đứng dậy hoạt động gân cốt một chút rồi đặt nó lại trên kệ.

Tôi không định mua vì ở đầu giường cũng đã có một quyển tương tự như thế, nó là bạn đồng hành của tôi đã nhiều năm.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời ngả về chiều. Một hoàng hôn nữa lại tới, ánh nắng nhẹ nhàng mà gắt gỏng chiếu rọi xuống mặt đất tạo ra một vùng ánh sáng mờ ảo, gợi nhớ một nét hoài cổ xưa cũ. Có vẻ thời tiết hôm nay rất tốt, trời chiều cũng rất đẹp mắt, nhưng đáng tiếc tôi lại bỏ lỡ. Tiếc thật.

Đi ra khỏi tiệm, từng đợt hương thơm ngào ngạt xông vào mũi. Đã là giờ cơm chiều vì thế tôi quyết định đi ăn một chút gì đó.

Đối với những chuyện tự chăm sóc cho bản thân như thế này, tôi là một người rất hay quên. Ví dụ như ăn cơm, tôi không phải là người thích ăn kiêng, nhưng đúng là ăn rất ít, lại hay bỏ bữa. Người ta nói có thực mới vực được đạo, nhưng tôi lại thường xuyên không quan tâm tới chữ “thực” kia, có lẽ số phận đã như vậy, tôi là một người chẳng theo được một cái “đạo” nào, chẳng có lấy một con đường rõ ràng, phải chấp nhận phiêu bạt cả đời.

Khăng Đức là một tiệm ăn luôn đông đúc, dù là người lớn hay trẻ con đều thích tới quán này, có vẻ như không ai đủ sức cưỡng lại được hương thơm mời gọi hấp dẫn tỏa ra từ những thứ đồ ăn được bày bán bên trong. Hoặc có thể ở cái thành phố ít phồn hoa mà nhiều ồn ào này thì đây được xem như một cách thức để người dân tiêu khiển cho bớt một chút, căng thẳng.

Tôi rất ít khi tới đây, trong trí nhớ còn sót lại cũng không có chuyện cùng ăn với ai đó ở nơi này. Thường đi một mình, đa số đều là bỗng dưng muốn ghé như lúc này. Hoặc cũng có dăm ba lần, chẳng biết phải ăn cái gì, tôi cũng tìm tới nó.

Gọi một phần cơm gà xối mỡ và một ly nước cam, tôi tìm một góc yên lặng ngồi xuống đó, bắt đầu ăn bữa tối và cũng là bữa ăn đầu tiên trong ngày hôm nay của mình. Mùi vị cũng không đến nỗi tệ.

Không khí mát mẻ tới lành lạnh trong quán ăn làm cho người ta cảm thấy thoải mái nhưng cũng có phần thê lương. Tôi đột nhiên nhớ tới một người bạn, một đứa em là Lưu Hân còn đang học phổ thông. Nó nói nó thích nhất là tới ăn ở Khăng Đức, chưa bao giờ nó tới quán nào khác. Hỏi nó vì sao, nó trả lời thật đơn giản, bởi vì nó sống ở thành thị từ nhỏ, chưa thấy ở đâu có không khí dịu mát như quán này. Lưu Hân đúng là một cậu nhóc mới lớn đúng kiểu, yêu hay ghét đều rất rõ ràng, nhìn qua có vẻ vô cùng đơn giản, nhưng chính sự đơn giản đó lại khiến tôi có cảm tình với cậu nhỏ.

Trước đây, Vũ cũng từng như vậy, cũng dùng sự chân thành giản đơn như thế để cởi bỏ được khúc mắc nhiều năm trong lòng tôi, để tôi có thể yêu và được yêu thêm một lần, để còn được cảm thụ sự ấm áp trong cuộc đời này một lần nữa.

Nhớ tới Vũ, bị thương trong lòng tôi lại trào lên không thể ức chế, tim quặn thắt lại, nước mắt bắt đầu rơi lã chã. Không biết từ bao giờ mà tôi lại trở nên yếu đuối như bây giờ, có thể dễ dàng để lộ ra cảm xúc thật của mình, không hề giấu diếm. Chẳng còn biết một thằng con trai máu lạnh, dứt khoát trước kia đã biến đi đâu nữa.

Tôi vội vàng lau nước mắt, đã hứa với Vũ là sẽ sống cho thật tốt, sẽ cố gắng sống thật vui vẻ. Tôi không được khóc, nước mắt là thứ mà tôi không cần nhất trong lúc này. Hơn nữa, tôi không muốn người khác nhìn thấy phần yếu đuối nhất trong con người mình, nhất là trước mặt những người xa lạ ở nơi công cộng như vậy. Sẽ không có ai quan tâm tới bạn vì sao mà khóc, bọn họ chỉ biết cười nhạo hoặc cùng lắm chỉ thương hại cho một đứa ngốc nghếch còn sót lại trên cõi đời này. Thế giới này vốn dĩ vẫn tàn khốc như vậy.

Nhưng hình như không kịp nữa rồi, có một đứa trẻ chạy lại phía tôi, hé ra một chiếc khăn tay, giọng nói trẻ con vang lên “Anh ơi, anh đừng khóc nữa, anh mà khóc cũng làm em khóc theo đấy!”

Nhận lấy khăn tay, lau khô giọt nước còn sót lại nơi khóe mắt, tôi bắt đầu quan sát đứa bé xa lạ này. Cậu bé ước chừng khoảng năm, sáu tuổi gì đó, khuôn mặt rất khả ái, đôi mắt đen láy với hai hàng lông mi dài, cong vút. Tôi thích cậu bé. Không biết vì sao lòng tôi chợt nảy sinh một loại cảm giác đặc biệt với thiên thần nhỏ đáng yêu này.

Tôi cười với nó “Anh bạn nhỏ, cảm ơn nhiều nhé!”

Nó cũng cười, giọng nói rất thích thú “Hi hi, anh à, khi cười trông anh rất đẹp trai!”

Tôi cười ha ha, một nụ cười thực sự, không biết con nhà ai mà khéo dạy, nhỏ thế mà đã biết nói lời lấy lòng người khác rồi. Nhéo nhéo khuôn mặt phấn hồng của nó, tôi mắng yêu một câu “Còn nhỏ mà đã lẻo mép thế này rồi, lớn lên thì khối cô chết đây!”

“Con tôi không hề lẻo mép.” Đột nhiên có một giọng nói truyền đến. Tôi ngẩng đầu lên thật nhanh mới phát hiện ra có một người vẫn đứng cách chúng tôi không xa. Dựa vào lời nói vừa rồi, rất có thể anh ta chính là cha của cậu bé.

Đó là một người đàn ông gọn gàng, tuổi chừng ngoài ba mươi, trầm tính và tuấn tú, nhìn thôi cũng biết là người có lễ độ. Từ đầu tới chân anh ta toát lên một sức hấp dẫn mạnh mẽ của một người đàn ông từng trải. Tôi phát hiện ra một điều thú vị, đôi mắt đen láy của cậu bé này được di truyền từ cha của mình. Tôi ngăn người.

Anh ta lại gần sát bên, thản nhiên hỏi “Trên người tôi có gì không ổn sao?”

Tôi kinh ngạc vì sự thất thố của mình, vội vàng cười xấu hổ, đáp lời “À, không có, rất xin lỗi ông.” Chuyển đề tài sang đứa trẻ, tôi chỉ chỉ vào nó “Đây là con của ông phải không?”

“Đúng là con tôi, nhưng hầu như không có ai nói rằng nó đáng yêu cả. Bác sĩ nói nó bị chứng tự kỷ nghiêm trọng, suốt hơn một tháng qua nó chưa từng nói chuyện hay cười nói với ai cả, đối với tôi cũng thế. Nhưng cậu lại là một ngoại lệ, cậu đã khiến cho nó cười rất thoải mái. Tôi rất biết ơn cậu.” Trong đôi mắt hút hồn của anh ta có sự thương cảm sâu đậm, xem ra người đàn ông này rất mực yêu thương con của mình.

Tự kỷ? Thảo nào tôi lại cảm thấy đứa bé này sao mà có cái gì đó thân quen đến thế? Thuở nhỏ, tôi cũng lâm vào trạng thái trầm cảm nghiêm trọng rồi dẫn tới tự kỷ kéo dài, tôi luôn sống trong thế giới nhỏ hẹp của chính mình, không muốn nói chuyện, không muốn để ý tới bất kỳ ai khác, vĩnh viễn cô độc một mình. Nhiều năm sau, Vũ đã tới, đã cứu vớt cuộc sống tẻ nhạt vô vị của tôi, nhưng giờ đây, cậu ấy cũng bỏ lại tôi mà đi.

Nhìn lại cậu bé mũm mĩm này, thật đáng tiếc. Tôi sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn ấy rồi mỉm cười với cậu.

Dường như rất vui mừng, nó liền cười nói với tôi “Anh, anh đi chơi với em có được không? Đã lâu rồi không có ai chơi với em hết.”

Tôi có chút khó xử. Chơi với trẻ con vốn không phải là thế mạnh của tôi, chỉ cần thấy chúng nó khóc nháo lên thôi là đầu tôi đã đau như muốn vỡ ra rồi. Tôi cũng không biết dỗ dành chúng, không biết khi một đứa trẻ cáu gắt thì mình nên làm những gì, rồi khi nó phạm lỗi thì nên nhắc nhở nó ra sao. Bởi thế mặc dù rất thích trẻ con nhưng tôi chỉ đứng nhìn chúng từ phía xa xa, giống như một thứ gì đó quý giá mà mình không dám chạm tới vì sợ sẽ tổn thương tới nó.

Dù vậy tôi lại cũng không thể trở mặt mà cự tuyệt một cậu bé đáng yêu, dễ mến như thế này. Nó còn rất đáng thương, và còn có một vài nét tương đồng với tôi nữa.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn cha nó, ngay cả anh ta cũng đang có vẻ mong đợi tôi gật đầu. Trong giây phút đó, tôi nhận ra, mình không thể kháng cự được ánh mắt kia.

Vì thế tôi liền ôm lấy cậu nhóc “Được rồi, anh sẽ đi chơi cùng em. Nhưng em phải nghe lời anh, được không?”

Cậu nhóc hớn hở khoả tay múa chân lung tung còn hôn “Chụt” một cái thật mạnh lên má tôi.

Mấy giờ sau đó tôi đều đi chung với hai cha con họ. Tôi nắm tay cậu bé, đưa nhóc đi dạo trên phần đường dành cho người đi bộ, cùng ăn mấy thứ quà bánh đủ màu sắc. Rồi chúng tôi vào xem một triển lãm về thư pháp thơ cổ, tôi nói cho cậu bé nghe về những chuyện có liên quan tới những tác gia nổi tiếng như Lý Bạch, Đỗ Phủ. Nó gật đầu lia lịa, chả biết có hiểu được tí nào không?

Có vẻ như nó rất thích tôi, cứ cười với tôi suốt thôi, lại còn mau mồm mau miệng, nói thật là nhiều nữa. Nó với tôi rằng tên nó là Tống Tống, cha cậu tên là Tống Ứng Sinh, rồi thì thăm vào tai tôi rằng năm nay

cậu vừa tròn sáu tuổi, sắp vào học lớp một rồi. Cậu còn hăm hở khoe với tôi rằng thần tượng của mình là nhà vật lý chuyên nghiên cứu sợi tổng hợp Kha Lam, lúc đi chơi cậu rất thích ăn kẹo đường... Tóm lại, trên đường đi, tôi được tiết lộ rất nhiều sở thích và những ham mê của một người đàn ông bé. Nhờ vậy, dường như chúng tôi đã trở thành những người bạn thân với nhau từ lúc nào.

Có lẽ là do lâu ngày không tiếp xúc với thế giới xung quanh nên khi tìm được một người hợp ý, Tống Tống rất thoải mái bày tỏ suy nghĩ của bản thân với tôi, không hề e ngại.

Tống Ứng Sinh vẫn đi theo sau chúng tôi, đôi lúc anh ta cũng mỉm cười khi thấy hai người phía trước đùa giỡn. Người đàn ông từng trải và đẹp mã này có một nụ cười vô cùng quyến rũ, có thể làm cho người ta bị chìm ngộp trong đó không thể thoát ra được. Tôi chợt nghĩ, có lẽ không ai có thể thoát khỏi thứ ma lực chết người đó của anh ta.

Bản thân tôi cũng không dám quay đầu lại nhiều, sợ rằng chính mình sẽ mê đắm trong vùng lầy ảo mộng bất tận kia.

Thời gian trôi qua rất nhanh, giờ đã là hơn mười một giờ tối, lúc này, có lẽ mấy đứa trẻ tầm tuổi Tống Tống đã đi ngủ từ lâu. Nhìn khuôn mặt cậu rõ ràng là rất mệt mỏi ấy vậy mà vẫn nắm chặt tay tôi không chịu buông.

Tôi gọi nhỏ “Tống Tống? Anh mệt rồi? Chúng ta về nhà được không? Nên đi ngủ sớm cho khỏe nữa chứ!”

Tống Tống có vẻ không vui, nó bĩu môi “Anh à, sau này anh có thể tới chơi với em nữa không?”

“Tất nhiên rồi.” Tôi véo nhẹ mũi nó, cười trả lời. Kỳ thật tôi cũng không biết mình có thể gặp lại hai cha con họ thêm một lần nữa không, nhưng chắc hẳn, cho Tống Tống một hy vọng nhỏ là điều nên làm.

Lập tức cậu nhóc lại hí hửng, chạy kéo tay tôi về phía trước “Anh, em với ba sẽ đưa anh về nhà.”

Tôi quay lại, Tống Ứng Sinh mỉm cười “Xe của tôi ở ngay gần đây.”

Sau khi lên xe, Tống Ứng Sinh hỏi tôi “Tôi còn chưa hỏi, không biết cậu họ gì?”

Tống Tống cũng chợt nhớ ra “Đúng vậy, anh à, Tống Tống vẫn chưa biết tên của anh nữa!”

Tôi lễ phép trả lời “Tôi họ Lâm.” Sau đó quay sang Tống Tống, tôi lại thích nheo má của nó “Tống Tống, sau này em cứ gọi anh là anh Tiểu Thất đi!”

“Anh Tiểu Thất, thật là dễ nghe nha~”

Tôi cười hôn nó một cái “Cái miệng này thật dẻo quá đi!”

Tống Ứng Sinh lại hỏi: “Nhà của cậu ở đâu vậy?”

“Ông đưa tôi đến ký túc xá được rồi.”

“Cậu là sinh viên?”

“Đúng vậy, năm hai.”

Sau đó không ai nói gì nữa. Tống Tống quá mệt nên dựa vào người tôi ngủ gục. Dù sao nó cũng chỉ là một đứa trẻ, đi nhiều như thế, chắc chắn là rất mệt.

Cho tới khi về tới ký túc xá, Tống Tống vẫn không biết gì. Tôi đặt nó tựa vào ghế rồi nhẹ nhàng xuống xe.

Tống Ứng Sinh cũng xuống. Tôi tỏ vẻ khách sáo “Cảm ơn ông đã đưa tôi về.”

Anh ta cũng khách khí “Cậu Lâm nói gì lạ vậy? Cậu làm cho Tống Tống vui vẻ suốt cả ngày, tôi còn chưa cảm tạ cậu hết mà. Đã lâu rồi tôi không thấy nó cười sáng khoái như vậy.”

Tôi vốn không muốn hỏi vì sao Tống Tống lại mắc chứng tự kỷ, vì dù sao đây cũng là chuyện nhà của người ta, mình không có quyền hỏi. Tôi chào tạm biệt “Vậy làm phiền ông, Tống Tống mệt rồi, ông mau về đi.”

“Vậy, tôi đi đây!” Anh ta vẫn luôn nho nhã, phong độ như vậy.

“Tạm biệt!” Tôi xoay người bước đi, chưa được hai bước, Tống Ứng Sinh đã gọi lại “Cậu Lâm!”

“Dạ?” Tôi hơi ngạc nhiên “Còn có việc gì ạ?”

“Bạn có thể cho tôi xin số điện thoại được không? Nếu Tống Tống có nhắc tới cậu và nếu cậu có thời gian, tôi hy vọng cậu có thể bầu bạn với nó một chút. Nó thực sự rất thích cậu.”

“Đương nhiên là được rồi.” Lại như thế thêm một lần, không biết tại sao mà dường như tôi không thể từ chối được yêu cầu của người đàn ông này. Cho dù anh ta có nói gì đi nữa tôi cũng sẽ gật đầu như một cái máy. Nhưng mà, thực sự tôi cũng rất thích Tống Tống, vì thế tôi cũng không do dự mà cho anh ta số điện thoại của mình.

Tôi nhìn Tống Ưng Sinh lưu số điện thoại của tôi vào máy, phất tay nói “Hẹn gặp lại!” rồi lên xe đi mất.

2. Chương 2: Lần Thứ Hai Gặp Lại

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

do Tiểu (Hủ) Nam biên dịch và hiệu chỉnh.

Tôi là một người đàn ông, người yêu của tôi cũng sẽ là một người đàn ông. Và, tôi gọi đó là một phép màu.

Tôi thừa nhận người đàn ông có tên Tống Ưng Sinh này có sức quyến rũ rất lớn đối với tôi, nhưng từ lần đầu gặp gỡ tới giờ tôi chỉ dám đứng từ xa xa mà nhìn anh ta, tâm đã chết lặng, tôi không còn đủ tự tin và sự lãng mạn để tiếp tục ảo tưởng thêm một lần.

~Hơn một tháng sau đó tôi không hề gặp lại cha con Tống Tống, cuộc sống vẫn trôi qua bình lặng như lẽ thường. Hàng ngày đến trường một buổi, buổi còn lại chui đầu vào thư viện hay đi tới hiệu sách để giết thời gian, và cũng để thỏa mãn một sở thích của mình.

Cho tới một ngày, tôi nhận được một cuộc điện thoại của Tống Ưng Sinh.

“A lô, ai đó?” Giọng nói của tôi khá gắt gỏng, chẳng thể trách được vì khi chuông reo, tôi vẫn còn miên man trong giấc ngủ. Đêm hôm trước tôi đọc tiểu thuyết gần như thâu đêm, tới gần sáng lại bị mấy thằng bạn kéo đi uống say túy lúy, đầu đau như muốn nứt ra.

Có thể đầu dây bên cạnh hơi ngỡ ngàng nên một lúc lâu sau tôi mới nghe thấy tiếng nói “A lô, cậu Lâm có phải không? Tôi là Tổng Ứng Sinh.”

Thanh âm ôn hòa truyền vào tai làm tôi lập tức nhớ tới khuôn mặt anh tuấn mà thâm trầm kia, cả người chợt bừng tỉnh. Rồi tôi tự giận chính mình vì thái độ thiếu lịch sự khi này. Và cũng ngay sau đó, tôi lại tự hỏi mình hà cớ gì mà mình phải tức giận, thật là khó hiểu!

Chẳng qua mình chỉ là chưa biết rõ đối phương là ai mà thôi – tôi tự tìm một lý do trấn an mình rồi cố gắng uốn giọng cho nhã nhặn hơn một chút “Ông Tổng đây ạ? Ông tìm tôi có chuyện gì không?”

“À, là thế này. Tổng Tổng nó cứ nằng nặc đòi gặp cậu cho bằng được. Khi nào cậu có thời gian thì có thể đi gặp nó một chút được không?” Anh ta vẫn luôn tỏ vẻ hiểu biết lẽ đời như vậy, không hề chấp nhận thái độ vô lý lúc rồi của tôi.

“À, tất nhiên rồi. Tôi cũng đang rất muốn gặp cậu nhóc. Nhưng hiện giờ tôi chưa thể ra ngoài, một lát nữa có được không?” Khỏi cần soi gương tôi cũng biết hiện giờ tóc tai mình đang bù rù, sắc mặt tái nhợt, còn có hai con mắt thâm quầng như cú vọ nữa. Xấu xí, dễ sợ như vậy thì làm sao có thể gặp người khác được đây?

“Vậy hai tiếng sau chúng ta gặp nhau ở quán Khăng Đức nhé?”

“Được.”

Gác điện thoại, tôi bước xuống giường, bắt đầu chuẩn bị một chút.

Bình thường tôi vốn là một người lười thôi. Thậm chí là ngay lúc này đây tôi cũng không có ý định sẽ thay đổi phong cách ăn mặc của mình. Cứ chọn đại một bộ nào đấy, mỹ phẩm thì không bao giờ, nếu có cũng chỉ là một lọ sữa rửa mặt làm cho da sạch hơn thôi. Cũng may, tôi trời sinh có một làn da trắng trẻo, đeo thêm cặp kính vào nữa, ngẫu nhiên lại có vẻ trí thức khiến người khác thêm vài phần tin tưởng, quý mến.

Không đổi quần áo, nhưng tự dưng tôi lại muốn làm một cái gì đó khác biệt dành cho ngày hôm nay, khó là ở chỗ ngày thường tôi vốn không chú ý tới việc chăm sóc bản thân nhiều nên quanh quẩn nửa ngày mà vẫn chả biết phải làm sao. May thay, thằng Tiểu Ca, bạn cùng phòng với tôi có đầy đủ hết tất cả những đạo cụ cần thiết của một cậu trai mới lớn ưa đom đống. Dưới sự giúp đỡ của “ông hoàng diêm dúa” này, cuối cùng tôi cũng được lột xác như một con tằm đã ngủ quên trong kén.

Từ trường tôi mà muốn đi tới quán Khăng Đức thì phải đi hai tuyến xe buýt vì quãng đường đó rất xa. Lúc tới nơi cũng vừa vặn thời điểm mà Tổng Ứng Sinh đã hẹn. Tuy là một người thích đúng giờ, nhưng phải thú nhận đây là lần đầu tiên tôi khẩn trương như vậy.

Vừa nhìn thấy tôi Tổng Tổng đã ồa chạy tới, tôi cũng nhào lại ôm trầm lấy nó. Thằng nhỏ hôn má trái, thơm má phải của tôi một hồi rồi còn nói liên tục “Anh Tiểu Thất, em rất nhớ anh đó ~”

Tôi hôn nhẹ Tổng Tổng “Anh cũng nhớ Tổng Tổng mà!”

Tổng Ứng Sinh mỉm cười nhìn chúng tôi “Cậu Lâm đến thì tốt rồi, thằng tiểu quỷ này cứ giãy nảy lên đòi gặp cậu suốt. Ngoại cậu ra, nó không cần ai hết, xem ra hai người có duyên với nhau từ kiếp trước rồi!”

“Không, phải là kiếp này có duyên với nhau mới đúng.” Tôi không ngại ngần chỉnh sửa lời nói của Tổng Ứng Sinh. Tôi không hề tin vào chuyện kiếp trước hay kiếp sau, con người ta sống, chính là sống cho hiện tại, không liên quan gì tới quá khứ hay tương lai. Khi Vũ đang nằm trên giường bệnh, tôi cũng từng nói với cậu ấy “Nếu có kiếp sau, em sẽ làm bạn với anh cả đời.” Nhưng hơn ai hết, tôi biết đó chỉ là những câu lừa mình dối người. Chết là hết, những gì đã mất đi rồi thì không bao giờ còn lấy lại được nữa.

“Ha ha. Đúng vậy.” Anh ta cười lúng túng. Có thể Tổng Ứng Sinh không ngờ tôi là một người mẫn cảm nhường đó.

Tôi im lặng. Chỉ cần nhớ tới Vũ, tâm trạng lại nặng nề.

Tổng Tổng thì vô cùng vui vẻ, nó nhìn tôi và cười suốt, cười nhiều tới nỗi chính tôi cũng phải cảm thấy ngưỡng ngưỡng “Tổng Tổng, em cười gì thế? Hôm nay trông anh khó coi lắm hả?”

“Không, hôm nay anh đẹp trai lắm. Tổng Tổng rất vui nên mới cười đầy anh à!” Nói rồi nó lại chồm sang hôn tôi. Thằng nhóc này, lần trước ở cạnh tôi nó cũng vui vẻ như thế, nhìn nó lúc đó, khó mà có ai dám nói nó bị tự kỷ. Nhưng cũng thật đáng buồn, nhìn Tổng Tổng phấn khởi thế này, tôi cũng đoán được bình thường nó sống buồn tẻ và khép kín tới cỡ nào. Những người tự kỷ như tôi và Tổng Tổng đều có suy nghĩ rất cực đoan nhưng khả năng quan sát thì vô cùng nhạy bén.

Nghĩ vậy, tôi đau lòng, sờ sờ khuôn mặt non nớt của nó “Tổng Tổng, hôm nay em muốn đi đâu chơi?”

Nhìn về phía Tổng Ứng Sinh, tôi đặt một câu hỏi “Hai cha con tới đây đã lâu chưa, sao ông không gọi cái gì ăn đi?”

“Mới vừa đến thôi. Tôi có gọi thức ăn rồi nhưng không có cậu, nó nhất định không chịu ăn.”

“Vậy à? Vậy để tôi cùng ăn với Tổng Tổng vậy.”

Tổng Ứng Sinh suy nghĩ một chút “Tổng Tổng rất thích đồ ăn của một chỗ, hay là chúng ta tới đó đi?”

“Cũng được.”

Ba người gồm tôi, Tổng Tổng và Tổng Ứng Sinh lại ngồi cùng một xe lần thứ hai.

Lúc Tổng Ứng Sinh cho xe tới trước cửa khách sạn Hoa Thiên, tôi thực sự cảm thấy bất ngờ.

Lúc trước tôi cũng biết anh ta là người khá giả vì tại thành phố cấp tỉnh này không phải gia đình nào cũng có xe hơi riêng. Huống chi, Tổng Ứng Sinh còn lái một chiếc BMWs, chỉ cần nhìn vào đó thôi cũng biết anh ta là người thuộc tầng lớp thượng lưu rồi. Nhưng bất ngờ với tôi không chỉ dừng lại ở việc hai cha con họ thường xuyên tới một khách sạn cao cấp dùng bữa mà ngạc nhiên nhất chính là việc Tổng Ứng Sinh mời một người xa lạ mới chỉ gặp mặt hai lần là tôi cùng tham gia với họ. Tình huống này làm cho lòng tôi hơi bồn chồn.

Ngồi vào bàn, Tổng Ứng Sinh tự mình gọi vài món ăn, không hề hỏi qua ý kiến của tôi hay Tổng Tổng. Xem ra anh ta cũng là một người đàn ông có tính gia trưởng, độc đoán, chắc hẳn là một thương nhân bản lĩnh, quyết đoán trên thương trường.

Tôi vẫn cười nói, chuyện trò liên tục với Tổng Tổng, cố gắng hết sức làm sao cho đứa trẻ mà tôi quý mến có thể cảm thấy thoải mái nhất.

Chỉ một lát sau, thức ăn được mang lên, ba người bắt đầu ăn cơm. Tổng Tổng có vẻ rất đói, vừa bưng bát lên là gấp lấy gấp để. Nhìn dáng vẻ đáng yêu của nó khi ăn, cả tôi và Tổng Ứng Sinh đều không nhìn được cười. Vỗ vỗ lưng của cậu nhóc, tôi cười “Ăn từ từ thôi, không ai giành mất của em đâu mà sợ.”

Nhóc nhỏ gật gật đầu, tiếp tục nuốt nốt miếng rau dở trên đĩa.

Tổng Ứng Sinh thì khỏi phải nói, cử chỉ lúc ăn cũng rất phong độ, có lẽ đã được tập luyện trong nhiều bữa ăn xã giao. Khi nhai thì miệng ngậm lại, uống nước canh cũng không phát ra tiếng soàn soạt, tôi lại thêm một lần trầm ngưỡng mộ anh ta.

Hôm đó tôi cũng ăn rất ít. Lý do thì đơn giản thôi, không thèm ăn, cộng với việc nốc rượu tối hôm trước làm cho dạ dày vẫn còn đau. Thế là đành phải nhìn hai cha con Tổng Tổng nhưng nhờ vậy mà tôi mới phát hiện ra rằng nhìn người khác ăn cũng có thể khiến cho mình cảm thấy vui vẻ.

Chẳng mấy chốc Tổng Tổng đã giải quyết xong khẩu phần của mình, miệng nó đầy những dầu mỡ ngoem nguếch. Tôi lấy khăn giấy lau miệng cho nó, nó chỉ nhìn tôi mà cười rất hiền, thật là một đứa trẻ làm cho người khác cảm thấy yêu mến.

Tôi là một người khá miễn cảm nên dù không nhìn nhưng vẫn có thể nhận ra Tổng Ứng Sinh đang nhìn tôi, và bờ môi dày của anh ta như ẩn hiện một nụ cười mãn nguyện. Người đàn ông này đúng là không hề đơn giản chút nào. Chưa bao giờ bị ai nhìn lâu như vậy, tôi cảm thấy không thoải mái, đơn giản, tôi đáp trả bằng cách ngẩng đầu lên nhìn về phía anh ta. Tổng Ứng Sinh không hề lảng tránh, bốn mắt nhìn nhau, hiểu ý, mỉm cười.

Đối với tôi, hai cha con đối diện vẫn chỉ là người xa lạ. Tuy rằng có cảm giác rất thân thiết nhưng thực tế tôi chưa hề có hiểu biết gì về họ. Chỉ hai lần gặp gỡ, chưa nói chuyện được nhiều, tôi lại không phải là một kẻ hay tò mò. Bọn họ không nói, tôi cũng không hỏi. Tôi chỉ cố gắng tận hưởng từng phút giây được làm bạn cùng họ, dốc hết sức mình giúp cho Tống Tống cảm nhận được tình thương của mọi người xung quanh dành cho nó.

Tôi thừa nhận người đàn ông có tên Tống Ứng Sinh này có sức quyến rũ rất lớn đối với tôi, nhưng từ lần đầu gặp gỡ tới giờ tôi chỉ dám đứng từ xa xa mà nhìn anh ta, tâm đã chết lặng, tôi không còn đủ tự tin và sự lãng mạn để tiếp tục ảo tưởng thêm một lần.

“Cậu Lâm.” Anh ta gọi tôi, dường như có điều gì đó không tiện, ấp úng một hồi sau “Tôi có chuyện muốn bàn với cậu một chút, không biết cậu có đồng ý không?”

Tôi nhìn anh ta, thản nhiên “Ông cứ nói đi!”. Trong đầu tôi, không hiểu tại sao lại nghĩ ngay rằng bữa cơm tối hôm nay chính là một bữa tiệc chia tay, không, phải là một bữa cơm giã biệt mới đúng, tựa như trước khi từ nhân được đưa lên đoạn đầu đài, họ thường được cho ăn vô cùng thịnh soạn.

“Chuyện là thế này, cậu cũng biết Tống Tống rất thích cậu.” Tống Ứng Sinh đưa tay qua lau nhẹ miệng cậu nhóc “Tôi muốn nhờ cậu làm gia sư cho nó, cậu nghĩ thế nào?”

“Gia sư?” Tôi có chút ngạc nhiên “Tống Tống còn chưa vào học lớp một mà, ông tìm gia sư cho cậu ấy từ bây giờ không phải là quá sớm sao?”

Tống Ứng Sinh cười cười tỏ ý xấu hổ “Thật ra tôi chỉ muốn cậu dành nhiều thời gian để đưa Tống Tống đi chơi. Cậu cũng biết công việc của tôi rất bận rộn. Tính tình nó lại như vậy, tôi không yên tâm chút nào cả...”

“Vậy ông nên thuê một cô bảo mẫu mới đúng chứ?”

“Tôi cũng đã mời rất nhiều bảo mẫu rồi, tất cả đều bị Tống Tống đuổi đi cả. Không dễ gì mà nó cởi mở với người khác như với cậu cho nên tôi hy vọng cậu có thể làm bạn với nó. Từ hai năm trước, sau khi vợ tôi qua đời, nó chưa bao giờ cười nói nhiều như mấy hôm nay.”

Cuối cùng thì tôi cũng hiểu được nguyên nhân vì sao mà Tống Tống lại mắc chứng tự kỷ. Còn nhỏ như vậy, làm sao nó chịu nổi nỗi đau mất đi người thân yêu được?

Nhất thời, tôi không biết phải làm thế nào. Tôi rất thích Tống Tống và muốn làm một cái gì đó cho cậu bé dễ mến này, tôi muốn xóa bỏ đi con người tuyệt vọng, khắc nghiệt trong cậu. Nhưng tôi cũng rất sợ, không biết rằng ở cùng tôi, Tống Tống sẽ như thế nào, nó có thể sẽ càng thêm tuyệt vọng về thế giới này như tôi hay không? Có thể càng lúc càng không vui vẻ hay không? Tôi sợ hãi nhưng còn thương Tống Tống nhiều hơn.

Thấy tôi còn đang lưỡng lự, Tống Ứng Sinh nói thêm “Cậu Lâm cứ yên tâm. Tôi sẽ không bạc đãi cậu, thù lao là năm mươi tệ một giờ, cậu thấy sao?”

“Không phải là chuyện tiền nong.” Tôi cười lạnh. Đúng là dân kinh doanh, đi thẳng vào vấn đề, dùng tiền để giải quyết tất cả. Ở thành phố nhỏ này, một giờ đi làm gia sư cao lắm cũng chỉ kiếm được mười tệ, bỏ ra gấp năm lần số tiền đó chỉ để có người chơi với con mình, tôi không biết anh ta thực sự thương con hay đang cố gắng để chối bỏ trách nhiệm.

Tống Ứng Sinh bị phản ứng của tôi làm cho ngỡ ngàng, anh ta có vẻ sượng sùng, một lúc lâu sau vẫn không nói thêm câu nào. Có lẽ anh ta muốn bồi thêm một cú cho tôi đầu hàng vô điều kiện luôn, nhưng không ngờ khi nói ra lời nói đó lại làm cho tôi cảm thấy coi thường, chuyện này đã vượt quá phạm vi khống chế của anh ta mất rồi. Tôi lại được thấy thêm một tính cách khác của Tống Ứng Sinh, một người đàn ông quá mức tự cao tự đại, luôn muốn kiểm soát mọi thứ trong tầm tay của mình.

Nhưng đúng thật là vậy, trời sinh tôi ra không phải là một đứa ham tiền. Dù không tới mức coi tiền là thứ giấy lộn nhưng cũng không đến nỗi thấy tiền là hai mắt sáng lên, huống hồ, hiện giờ tôi cũng không thiếu tiền. Lúc còn ở Thâm Quyển, tôi đã tích góp được một ít, khi Vũ qua đời cũng để lại cho tôi một khoản không nhỏ, giờ đây, cuộc sống của tôi đã khá hơn trước rất nhiều. Ít nhất thì cũng không phải vừa học vừa

làm như trước, Tống Ứng Sinh muốn dùng tiền để mua chuộc tôi, sai lầm rồi, lúc này đây lại càng sai lầm hơn nữa.

Nhìn khuôn mặt xấu hổ của anh ta, tôi cười thầm.

Sau một thời gian dài không khí trầm mặc, tôi quyết định phá vỡ nó đi, làm khó người khác khó xử mình cũng chẳng vui về gì “Tôi có thể làm gia sư của Tống Tổng. Nhưng nói thật, tôi còn có rất nhiều chuyện riêng khác, không thể ngày nào cũng ở bên cạnh cậu ấy được.”

Lập tức, Tống Ứng Sinh lại vui cười, hào hứng nói “Không sao, cậu có thể tới một, hai lần trong tuần. Chỉ cần cậu thường xuyên quan tâm tới nó là được rồi.”

“Vậy thì được. Ông cứ quyết định thời gian đi, về phần tiền bạc, ông cứ làm theo những gì mình cảm thấy phù hợp, tôi không sao cả!”

Tống Ứng Sinh vẫn bối rối, cười cười rất ngại ngùng.

Sau đó, anh ta liền nói ngay, một tuần muốn tôi tới nhà anh ta ba buổi, mỗi buổi hai tiếng, còn tiền công, vẫn quyết định như cũ, năm mươi tệ một giờ. Tôi không muốn làm cho anh ta bận tâm thêm nên gật đầu không phản đối. Nói gì đi nữa, có nhiều tiền chẳng phải là chuyện gì xấu cả, người ta chủ động đưa tới tận tay, không đại gì mà từ chối.

Tống Tổng vẫn ngửa cổ nhìn chúng tôi nói chuyện từ nãy tới giờ. Thấy hai người lớn không hề chú ý tới mình, nhóc nhỏ lên tiếng “Ba ba, anh Tiểu Thất, hai người đang nói gì vậy ~?”

Tôi ôm cổ nó “Tống Tổng, sau này anh thường xuyên tới chơi cùng em, em có thích không?”

Về mặt của nó sáng lạn “Thật ạ? Anh không được gạt em đâu đấy nhé!”

“Anh đã gạt em bao giờ chưa nè?”

“Thật thích quá!” Tống Tổng la lên, lại hôn thật mạnh vào má của tôi.

3. Chương 3: Chạm Vào Quá Khứ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tôi là một người đàn ông, người yêu của tôi cũng sẽ là một người đàn ông. Và, tôi gọi đó là một phép màu.

Có một ngày, Hải hỏi tôi “Bảo bối, mấy năm qua cậu sống như thế nào?”

Sống như thế nào? Tôi còn có thể sống như thế nào? Tôi im lặng.

Tôi không hề nghĩ rằng có ngày Hải sẽ tới tìm tôi, nhiều năm đã qua, có lúc tôi nghĩ tất cả mọi thứ đều đã chìm dần vào trong quên lãng. Không thể ngờ rằng Hải vẫn nhớ rõ điều mà cậu ta từng nói với tôi trước đây. Khi rời khỏi Thâm Quyển, Hải nắm lấy tay tôi và nói “Tiểu Thất, năm cậu hai một tuổi, tôi sẽ tới tìm cậu, hãy chờ tôi!”

Từ biệt mới đó mà đã ba năm trôi qua, tôi đã tròn hai mươi một tuổi và Hải thật sự đã tìm tới tôi. Gặp lại cậu, tôi rất vui mừng vì dù gì đi nữa, cậu ta cũng là một trong số rất ít bạn bè mà tôi có. Nhưng nhìn thấy Hải, rất nhiều chuyện mà bình thường tôi luôn cố gắng trốn tránh lại hiện lên rõ ràng trong đầu làm cho tôi không thể nào vui đi sâu nào.

Lúc ra nhà ga đón Hải, cậu ta ôm chầm lấy cổ của tôi như sợ nếu lỡ bỏ tay ra thì tôi sẽ bốc hơi ngay trước mắt. Hải còn vuốt nhẹ mái tóc của tôi, thì thầm bên tai “Bảo bối, dạo này cậu có khỏe không?”

Hai tiếng “Bảo bối” này làm cõi lòng tôi tan nát. Nó làm cho tôi nhớ lại khoảng thời gian ba năm về trước khi còn ở Thâm Quyển. Khi đó, tôi làm bồi bàn ở vũ trường Working, còn Vũ và Hải là hai vũ công chuyên nghiệp có tiếng tại đó, cả hai đều có khuôn mặt ưa nhìn và những bước nhảy điệu nghệ làm say mê bao lượt khách tới đó. Ba chúng tôi đều là những chàng trai mới lớn buộc phải rơi vào cảnh phong trần nhơ nhớp vì thế ba người luôn cố gắng nương tựa vào nhau mà sống, cố gắng tỉnh táo trước những cám dỗ phải đối mặt mỗi ngày.

Vũ luôn gọi tôi là “Bảo bối”, Hải cũng gọi tôi như vậy. Ở những năm tháng gian khổ đó, hai người họ chính là những chỗ dựa tinh thần vô cùng vững chắc, thậm chí còn trở thành động lực cho cuộc sống của tôi. Điểm khác biệt duy nhất giữa Vũ và Hải đối với tôi chính là tôi yêu Vũ, còn Hải, tôi chỉ xem cậu như là một người anh trai.

Tôi đang gần sát bên Hải, và còn có thể chạm vào khuôn mặt cậu ấy. Thời gian có vẻ không hề bạc đãi cậu, Hải vẫn trẻ trung, hấp dẫn như ngày nào, đôi mắt lam to tròn vẫn có thể khiến cho người đối diện phải đảo điên. Chỉ có một thay đổi nhỏ, Hải đã trưởng thành hơn trước, không còn là một cậu thiếu niên bốc đồng nữa. Hải bây giờ, chính là Hải mà tôi luôn mong đợi.

Nghĩ ngợi vẩn vơ một chút, nước mắt rơi xuống tự bao giờ. Hải cũng không khác gì tôi. Những giọt nước mắt này, không biết là do vui mừng gặp lại bạn cũ hay là cảm hoài chuyện xưa bi thiết? Tôi không biết và cũng không thêm quan tâm. Tôi chỉ biết, hiện giờ, Hải đã tới đây rồi, chỉ ít thì khoảng thời gian sắp tới sẽ không còn cô độc nữa, tôi sẽ có cậu làm bạn.

Tôi lấy tay lau mặt rồi nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt quen thuộc kia “Anh trai ngốc, mới gặp mà đã khóc rồi, khó coi chết đi được. Nào, cười lên đi, tôi thích nhất là nhìn thấy cậu cười đấy.”

Hải nín khóc, nắm chặt lấy tay tôi “Bảo bối, tôi thật sự rất nhớ cậu.”

Tôi không nói thêm gì nữa, đưa cậu ra ngoài, gọi một chiếc taxi. Tôi sợ nếu còn nói thêm câu gì nữa thì tôi sẽ khóc òa ra đây mất. Hải cũng biết vậy nên im lặng đi theo tôi, dọc đường đi, cậu ta nắm tay tôi rất chặt, không buông ra một giây phút nào.

Tôi thuê một căn phòng nhỏ ở gần trường cho Hải ở tạm. Tôi nghĩ cậu đã lặn lội tới đây nên tôi muốn Hải ở lại lâu một chút. Tôi cần Hải giúp làm lành vết thương tâm lý nơi tôi. Thuê khách sạn khá bất tiện, chi phí cũng không phải rẻ, chi bằng thuê luôn một căn phòng sẽ thiết thực hơn.

Ban ngày tôi đi học, tối lại về ở cùng Hải, nấu cơm cho cậu, cũng có khi chúng tôi đi ra ngoài ăn. Tôi dẫn cậu đi tới khu phố đêm nổi tiếng nhất trong thành phố này ăn món mì cay sè đây ớt đỏ rồi thì ăn sủi cảo vùng Đông Bắc. Có khi đưa Hải đi ngắm cảnh đêm bên bờ hồ, thăm quan triển lãm thi họa. Nói tóm lại là ở thành phố này, có món ăn nào nhiều người biết tôi đều cho cậu thưởng thức qua; có địa danh nào được xưng tụng là danh lam thắng cảnh tôi đều đưa Hải tới một lần.

Tôi biết, Hải rất vui vẻ, kỳ thật, tôi còn là người vui vẻ hơn. Mấy ngày nay có cậu làm bạn bên người tôi mới có cảm giác rằng mình còn sống, rằng bản thân vẫn còn biết thế nào là vui vẻ.

.....

Có một ngày, Hải hỏi tôi “Bảo bối, mấy năm qua cậu sống như thế nào?”

Sống như thế nào? Tôi còn có thể sống như thế nào? Tôi im lặng.

Sau khi Vũ qua đời, tôi đi khỏi Thâm Quyển. Về quê, cha dưỡng đã bị đột quỵ nằm một chỗ trên giường, không còn dáng vẻ hung tợn đuổi tôi ra khỏi nhà như năm xưa nữa vì thế mẹ mới dám đưa tôi về nơi gọi là nhà đó.

Mẹ tôi là một người phụ nữ yếu đuối, trải qua nhiều sóng gió thăng trầm của cuộc đời cộng thêm một đoạn thời gian mà bà tự cho là mình đã phí hoài nó thì càng về sau, mẹ càng trở nên nhẫn nhặn nhiều hơn. Bà luôn hy vọng tôi có thể ở lại đó, làm một công việc nho nhỏ để giúp bà chống đỡ cái gia đình nhỏ bé sắp lỵ tàn của bà.

Từ trước tới giờ tôi chưa từng là một đứa con hiếu thuận, lúc nào cũng chỉ muốn làm theo ý mình. Hơn nữa, sau nhiều năm sống một mình ở ngoài, tôi đã không còn thích cái không khí hòa thuận hay đầm ấm gì đó mà người ta hay nói khi nhắc tới một gia đình. Tôi đưa cho bà hai mươi vạn.

Tôi biết rằng mẹ có rất nhiều gánh nặng, phải chăm sóc cho cha dưỡng nằm suốt ngày trên giường, ăn uống nghỉ ngơi tại chỗ, lại còn cả Tiểu Tuấn vẫn đang học phổ thông. Đó là hai người quan trọng nhất trong cuộc đời của bà. Tâm tôi sớm nát vụn, chẳng còn đủ cả tình thương và trách nhiệm để đi gánh vác cái gì. Những chuyện mà tôi có thể làm, chỉ dừng lại ở việc đưa cho bà một số tiền mà thôi.

Mẹ nhận tiền, không nói lời nào, có lẽ bà biết không thể nào giữ chân tôi được. Từ cái ngày mà bà quyết định đi thêm bước nữa, bà đã mất đi đứa con này. Tuy rằng chúng tôi vẫn có sự quan tâm nhất định tới nhau, nhưng mấy năm qua, chính chút tình thương còn sót lại đó lại làm cho hai mẹ con tôi cảm thấy đau đớn. Vết thương lòng sâu dần lên, khó có thể vãn hồi.

Chỉ mấy ngày sau, mẹ tôi dùng số tiền đó để mở một tiệm may nhỏ. Thấy bà vui vẻ, tôi biết niềm hy vọng của bà giờ đây đặt hết cả vào trong cái cửa hiệu bé nhỏ này. Bà muốn kiếm được thật nhiều tiền để chữa bệnh cho dưỡng, nuôi Tiểu Tuấn tiếp tục ăn học. Tôi cũng biết rằng, từ trước cho tới nay tôi chưa từng có mặt trong bất cứ dự định nào của bà. Tôi vốn là một kẻ dư thừa, nên biến đi cho khuất mắt mới phải.

Tôi không ở trong ngôi nhà đó một ngày nào vì không quen sống chung với họ, chỉ thuê tạm một căn phòng gần đó, vài ngày lại tới thăm hỏi một lần, nhìn thấy cuộc sống của họ cũng ổn, có lẽ tôi có thể yên tâm được rồi.

Một thời gian sau tôi quyết định bắt đầu đi học lại. Tôi đã hứa với Vũ là sẽ sống cho thật tốt, và chuyện đầu tiên mà tôi làm để thực hiện lời hứa đó chính là biến giấc mơ học đại học của hai đứa chúng tôi trở thành hiện thực, dù bây giờ chỉ còn một mình tôi lẻ bóng trên con đường đó. Năm sau, tôi thi đỗ vào trường đại học mà tôi đang học, chẳng phải là một trường danh tiếng nhưng ít ra tôi cũng được học hệ chính quy, với tôi, như thế đã đủ lắm rồi.

Hai năm nay tôi vẫn quanh quẩn trong thành phố này, mỗi ngày đi học, mỗi ngày đều cố gắng cảm nhận cuộc sống xung quanh. Tôi không về nhà trong khoảng thời gian đó, cả khi cha dưỡng mất cũng không dù nơi tôi ở cũng khá gần nhà, nếu ngồi xe thì chỉ mất khoảng hai tiếng đồng hồ. Nhưng có lẽ nơi đó không thể xem như nhà của tôi được, sự xuất hiện của tôi chỉ làm cho mọi người ở đó cảm thấy phiền toái.

Tiểu Tuấn có ghé qua đây thăm tôi vài lần. Thằng bé được tôi bế ẵm ngày nào giờ đây cũng đã tới tuổi trưởng thành, và theo lẽ thường, khoảng cách giữa chúng tôi mỗi lúc một xa hơn.

Tôi rất nhớ những ngày khi còn bé, nhớ khi Tiểu Tuấn tựa vào lồng ngực tôi, làm nũng, nài nỉ tôi mua cho nó một viên kẹo đường. Nhớ cả khi nó làm vỡ bình hoa nhưng sợ không dám nhận cuối cùng tôi đứng ra nhận lỗi thay nó. Nhớ lúc tôi bị đuổi ra khỏi nhà, nó khóc ròng, chạy theo nắm lấy tay tôi không buông. Từ nhỏ tới lớn, tôi vẫn luôn quý nó, chiều chuộng nó. Nhưng bây giờ, tôi biết rằng, những ngày như vậy, sẽ không bao giờ có thể quay lại được nữa.

Tuy rằng chúng tôi vẫn yêu thương nhau, vẫn có mối quan hệ huyết thống ràng buộc với nhau. Nhưng có một bức tường vô hình, càng lúc càng lớn dần lên, lớn mãi, lớn mãi, đẩy chúng tôi ra khỏi cuộc đời nhau.

Nhìn khuôn mặt cứng cỏi của nó, tôi cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh. Có lẽ ngày mai, chỉ ngày mai thôi, nó sẽ lớn, sẽ trở mã trở thành một người đàn ông tuần tú giữa biển người chốn hồng trần thế tục. Nó sẽ sử dụng nhiệt huyết thanh xuân để đi kiến tạo một khoảng trời riêng cho mình.

Tôi thầm chúc phúc cho Tiểu Tuấn, cũng thầm hứa với lòng mình, tôi muốn nó sống thật vui vẻ, hạnh phúc hay ít nhất, sẽ không bao giờ để cho nó phải đi trên con đường mà tôi đã từng đi.

Tiểu Tuấn là đứa hiểu chuyện, nó biết từ nhỏ tôi đã phải chịu đựng những gì nên chưa bao giờ nó oán trách sự lạnh lùng của tôi. Lần nào gặp nó cũng vuốt khuôn mặt của tôi, đau lòng “Anh, hứa với em, anh phải biết quý trọng bản thân mình.”

Và cứ mỗi lần như thế, nước mắt của tôi lại tuôn trào như lũ về vỡ đê.

.....

Cuộc sống mấy năm qua của tôi chính là như vậy. Bình thản, cô độc. Nghe tôi nói xong, có giọt nước rơi từ mắt Hải xuống bàn tay tôi. Rất nóng.

Cậu dần lòng ôm lấy tôi “Bảo bối, cậu thật khổ.”

Hải biết tôi còn che giấu thứ gì đó. Đây chính là tưởng niệm âm thầm của riêng tôi dành cho Vũ, thứ đã hút cạn cả sinh lực của tôi suốt ba năm qua.

4. Chương 4: Nước Mắt Người Đàn Ông

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

do Tiểu (Hủ) Nam biên dịch và hiệu chỉnh.

Tôi là một người đàn ông, người yêu của tôi cũng sẽ là một người đàn ông. Và, tôi gọi đó là một phép màu.

Tổng Ứng Sinh hơi hơi gật đầu, sau đó ngược đôi mắt sưng đỏ lên hỏi tôi “Vậy còn em, Tiểu Thất, ước mơ của em là gì?”

Tôi quay mặt đi, nhìn ra ngoài cửa xe. Thở dài một hơi rồi mới nói chậm rãi “Tôi hy vọng, có một ngày, còn có một người, có thể nắm tay tôi, đưa tôi đi ngắm biển mùa đông.”

~~Chuyện làm gia sư cho Tổng Tổng tôi vẫn luôn cố gắng duy trì tốt, không vì chuyện Hải tới thăm mà phải gián đoạn. Tôi là thế, khi đã hứa với người khác chuyện gì rồi thì luôn cố gắng làm cho bằng được, nếu không tôi sẽ cảm thấy thật có lỗi với họ và không thể tự tha thứ cho chính mình.

Một điều đáng mừng là từ sau khi có tôi làm bạn, tâm trạng của Tổng Tổng đã khá hơn trước rất nhiều. Nó đã không còn vui mình trong thế giới cô độc như trước kia nữa, thỉnh thoảng đã bắt đầu quan tâm tới một vài người xung quanh ngoài tôi. Ai nấy đều nói càng lúc Tổng Tổng càng đáng yêu hơn, bác sĩ cũng nói chứng tự kỷ của cậu bé có dấu hiệu giảm bớt, hy vọng mọi thứ sẽ tiến triển tốt như thế này.

Tổng Ứng Sinh nói tất cả đều là công lao của tôi, thậm chí còn nói khéo là sự xuất hiện của tôi như một phép màu cứu vớt cho Tổng Tổng. Thật ra tôi không làm gì đặc biệt cả. Tất cả đều là duyên phận. Tôi và Tổng Tổng có duyên với nhau nên tôi mới có thể giúp đỡ được cậu bé.

Tổng Ứng Sinh luôn bề bộn công việc, gặp được anh ta là một chuyện vô cùng khó khăn. Mỗi lần tới nhà, chỉ có tôi, Tổng Tổng và một bà vú đã đứng tuổi. Nhìn vào đó cũng đủ biết thường ngày Tổng Tổng cô đơn tới mức nào.

Vì thế, mỗi lần ghé chơi, tôi đều cố gắng làm cho cậu nhóc vui tươi hơn một chút. Thậm chí còn chọc cho nó hăng lên, dạy nó mấy trò nghịch phá, cho nó ngồi trong lòng tôi, tha hồ mà làm nũng. Tôi biết rằng, Tổng Tổng không có nhiều dịp được làm như vậy với người khác.

Sau mỗi lần tiếp xúc, tình cảm giữa tôi và Tổng Tổng mỗi lúc một sâu đậm thêm. Biểu hiện rõ nhất là dạo này nó thường xuyên ỷ lại vào tôi, tôi thì một ngày không gặp là lại thấy nhớ nhóc nhỏ. Nhờ vậy tôi có cơ hội được biết nhiều hơn về cha con hai người họ.

Một ngày kia, Tổng Tổng lấy một bức hình ra đưa cho tôi xem. Trong ảnh là một người phụ nữ có nét mặt thanh tú, đôi mắt xinh đẹp, dáng dấp dịu dàng. Tóc dài chấm ngang lưng, ăn mặc rất đoan chính, không cần nói tôi cũng biết đây là ai.

Quả nhiên, Tổng Tổng chỉ vào người phụ nữ trong ảnh “Đây là mẹ của em.” Sau đó, nó rúc vào người tôi rồi khóc ầm lên.

Đó là lần đầu tiên Tổng Tổng nhắc tới mẹ trước mặt tôi. Tôi ôm lấy nó thật chặt, cứ để cho nó khóc thật tự nhiên, trẻ con cũng như người lớn thôi, khóc rồi sẽ thấy lòng mình nhẹ nhõm hơn nhiều. Tuy rằng trước giờ có vẻ tôi luôn hồ hững với máu mủ tình thâm nhưng tôi hoàn toàn có thể hiểu được những suy nghĩ trong lòng cậu bé vì dù sao nỗi đau mất đi người thân này, tôi, ít nhất đã từng trải qua một lần.

Hai tuổi. Cha mất. Tôi không còn cảm nhận được tình thương của ông. Năm tuổi. Mẹ tái hôn. Tôi một lần nữa thiếu vắng tình thương của đấng sinh thành. Tuy rằng sau đó có Tiểu Tuấn làm cho tôi cảm thấy an ủi được phần nào, nhưng cũng bởi vậy mà càng lúc tôi càng cảm thấy mình như một người dư thừa, trở thành một gánh nặng, một sự trói buộc đối với cuộc sống mới của mẹ.

Cho nên, tôi có thể hiểu được vì sao Tổng Tổng lại khóc, cũng hiểu được việc nó dùng thái độ khiếm nhã, thù hằn với mọi người xung quanh để che dấu đi bi thương trong lòng.

Khóc mệt mỏi, Tống Tống dựa hẳn vào trong người tôi. Những ngày qua, vòng tay của tôi luôn là một nơi chốn an bình, thoải mái nhất dành cho đứa trẻ đáng thương này. Nó xoa cái mũi, nhỏ giọng “Anh Tiểu Thất, có phải mẹ không thương em nên mới bỏ em lại mà đi thế này đúng không?”

“Không phải đâu. Anh chắc chắn mẹ rất thương em đó!” Tôi trấn an cậu nhóc. Tôi không biết vì sao mẹ Tống Tống lại chết nên rốt cuộc chỉ có thể an ủi nó như thế.

“Vậy tại sao mẹ lại tự sát?” Đột nhiên Tống Tống gào lớn lên rồi lại khóc nức nở.

Tự sát???

Tôi hoảng loạn. Tôi vốn nghĩ gia đình này là một mái ấm hạnh phúc, vợ chồng hòa thuận, con cái mỹ mãn. Chẳng qua là trời giáng tai họa bất ngờ, cướp đi mẹ hiền, vợ yêu của hai cha con Tống Tống. Thật sự tôi không thể nào ngờ rằng mẹ của Tống Tống tự sát. Không thể nào tin được. Xem ra gia đình này và cả người đàn ông chủ nhân của nó đều không hề đơn giản như tôi đã từng nghĩ, còn có rất nhiều bí mật ẩn chứa tại nơi này mà tôi chưa biết. Nhưng chuyện này có lẽ không thể coi là bí mật được, ngay cả một đứa trẻ hơn năm tuổi cũng biết, e rằng ngoài tôi ra, mọi người đều biết cả.

Tôi cúi xuống nhìn Tống Tống, không biết phải nói gì trong lúc này. Nhỏ thế mà phải trải qua quá nhiều đả kích, nó không chịu được cũng không có gì là lạ.

Thật lâu sau đó tôi mới bình ổn được những suy nghĩ miên man trong đầu mình, lau nước mắt trên mặt Tống Tống “Tống Tống, nghe anh nói này. Mẹ em rất yêu thương em đấy! Mẹ không muốn bỏ đi đâu, lại càng không muốn phải rời xa Tống Tống. Nhưng có rất nhiều chuyện làm cho mẹ em phải tan nát cõi lòng, không thể đối mặt được, mẹ đành phải lựa chọn lãng tránh nó. Em còn nhỏ, có rất nhiều sự tình chưa hiểu được. Chờ sau này lớn thêm tí nữa, từ từ em sẽ hiểu thôi.”

Tôi cho Tống Tống một sự chờ mong, chờ mong vào tương lai, sau này, khi nó lớn lên rồi, hy vọng rằng nó sẽ không oán trách những lời nói của tôi hôm nay. Tôi thừa biết rằng, có rất nhiều chuyện, cho dù bạn có “lớn”, có trưởng thành tới đâu đi chăng nữa cũng không thể nào giải thích được. Như cái chết của mẹ Tống Tống, có lẽ sẽ mãi mãi là một bí ẩn vùi sâu trong lòng cậu. Trừ phi cha cậu nhẫn tâm nói cho cậu biết sự thật, khiến cho Tống Tống phải đau lòng thêm một lần nữa. Tôi cho rằng, Tống Ứng Sinh không phải là người như vậy, trừ khi bất đắc dĩ anh ta mới nói cho Tống Tống biết mà thôi.

Đêm đó, tôi ở cạnh Tống Tống cho tới khi nó chìm sâu vào giấc ngủ thì mới yên tâm quay về.

.....

Một buổi tối mấy ngày sau, tôi kể cho Tống Tống nghe một câu chuyện cổ tích để nó ngủ thật ngon giấc. Lúc chuẩn bị đi thì gặp Tống Ứng Sinh bước vào cửa. Anh ta lấy xe đưa tôi về. Mệt mỏi, tôi không từ chối mà leo thẳng lên xe ngồi.

Chúng tôi vẫn cứ trầm mặc từ lúc lên xe. Vì thú thật, tôi chưa tiếp xúc nhiều với người đàn ông này. Thứ duy nhất liên kết chúng tôi lại với nhau chính là Tống Tống. Nếu không phải cậu bé có cảm tình với tôi như vậy, chắc có lẽ cả đời này tôi sẽ không gặp Tống Ứng Sinh lần thứ hai.

Tống Ứng Sinh lái xe, tôi nhìn nghiêng một bên mặt của anh ta. Tôi rất thích làm vậy, giống như mình đang thưởng thức một kiệt tác nghệ thuật nào đó. Tôi chẳng bận tâm xem anh ta có chú ý tới điều đó hay không.

Anh ta nghiêng mặt, cười “Tiểu Thất, sao cứ nhìn anh mãi vậy?”

Tôi cười cười, im lặng. Không biết từ khi nào anh ta không gọi tôi là “Cậu Lâm” nữa mà chuyển thành “Tiểu Thất”, chưa dừng lại ở đó, Tống Ứng Sinh còn yêu cầu tôi không gọi mình là “Ông Tống” nữa mà thay vào đó là “Anh Tống”. Anh ta nói, gọi “Ông Tống” nghe rất xa lạ. Nhưng anh ta đâu có nghĩ rằng, Tống Tống gọi tôi là anh, tôi lại gọi anh ta là anh, như vậy chẳng phải hai cha con họ ngang hàng với nhau sao?

Tống Ứng Sinh tiếp tục “Nghe Tống Tống nói nó cho em xem ảnh của mẹ nó?”

“Đúng vậy.” Tôi trả lời thẳng thắn.

“Ừ.” Tôi cảm giác anh ta còn rất nhiều chuyện muốn nói nhưng lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

Lại là một lúc thật lâu hai chúng tôi không ai nói câu nào.

Tới lúc chỉ còn cách trường học của tôi một đoạn thì Tống Ứng Sinh cho xe dừng lại, hỏi tôi “Tiểu Thất, em có mơ ước gì không?”

Tôi sửng sốt, không rõ vì sao mà anh ta lại đột nhiên hỏi chuyện riêng tư của mình như vậy. Nhưng không suy nghĩ nhiều, tôi hồi đáp luôn “Có.”

“Đúng vậy, mỗi người đều có những ước mơ cho riêng mình.” Giọng nói của Tống Ứng Sinh hàm chứa vẻ sâu nã. Nhìn từ bên này, tôi thấy khóe mắt của anh ta sắp sửa tràn ra nước mắt “Anh cũng từng có một mong ước. Chẳng bao lâu sau, anh cứ ngỡ rằng mình đã thực hiện được nó. Nhưng cuối cùng, nào có ngờ, chính anh lại là người làm cho giấc mộng mình đã ấp ủ bao năm vỡ nát.”

Nói xong, Tống Ứng Sinh đưa tay lên lau nước mắt. Tôi đưa cho anh ta cái khăn tay của mình, không hỏi thêm điều gì, tôi biết anh ta sẽ còn tiếp tục.

“Em biết không? Anh là một đứa trẻ mồ côi.” Tống Ứng Sinh điều chỉnh âm lượng của mình “Anh lớn lên trong cô nhi viện, không cha không mẹ, không họ hàng thân thích. Mỗi lần tới trường, nhìn thấy người khác có cha mẹ đưa đón, anh vừa hâm mộ vừa ghen tỵ với họ. Lúc đó, anh thề với bản thân mình rằng, anh phải tự mình xây dựng nên một gia đình hoàn mỹ cho riêng anh, phải có một người vợ xinh đẹp, đảm đang; phải có một đứa con đáng yêu, lanh lợi. Ba người sống trong một nhà, hòa thuận vui vẻ. Vì thế anh mới cố gắng học hành, chăm chỉ làm việc, kiếm thật nhiều tiền. Rốt cuộc, anh thành công, cưới được một người vợ hiền lành, không lâu sau lại có thêm Tống Tống. Anh cứ nghĩ rằng anh đã có được mọi thứ mà mình muốn. Nhưng...”

Nước mắt rơi đầy mặt, Tống Ứng Sinh không nói thêm được nữa. Tôi ngồi bên cạnh, nhìn anh ta khóc. Tôi biết, dù cho có nói gì đi nữa cũng vô ích, chỉ bằng cứ để cho anh ta khóc thật thoải mái, biết đâu có thể vơi bớt sự trĩu nặng trong lòng. Những thương nhân thành đạt như Tống Ứng Sinh luôn phải “gào ra lửa, thét ra khói”, xã hội khắc nghiệt này không cho họ có cơ hội được yếu đuối, và đừng bao giờ có chuyện được ngồi khóc như thế. Có lẽ anh ta đã phải kiềm nén rất lâu rồi, và đây, đây mới có thể là con người thật của anh ta, thứ mà tôi luôn thắc mắc từ buổi đầu gặp gỡ.

Khóc mệt mỏi, anh ta dừng lại, đôi mắt vô hồn nhìn chằm chằm về phía trước. Giờ phút này đây, Tống Ứng Sinh thực sự cô đơn, không thể nhìn thấy được nét phong độ lịch lãm thường ngày đâu cả. Không thể ngờ rằng, một người luôn rạng ngời như anh ta lại có thể đẹp bỏ sĩ diện của một thằng đàn ông mà ngồi khóc như một đứa trẻ trước mặt tôi.

Tôi lại đưa thêm một chiếc khăn giấy, hơi cảm thán “Người ta luôn có những mục tiêu nhất định và luôn cố gắng phấn đấu cho mục tiêu đó. Nhưng trên đời này không phải chuyện gì cũng như ta mong muốn, lại càng không phải cứ cố là được, rất nhiều lúc ta hoàn toàn bất lực. Thực ra, cả đời này, có rất ít chuyện mà bản thân mình có thể làm chủ được.”

Tống Ứng Sinh hơi hơi gật đầu, sau đó ngược đôi mắt sưng đỏ lên hỏi tôi “Vậy còn em, Tiểu Thất, ước mơ của em là gì?”

Tôi quay mặt đi, nhìn ra ngoài cửa xe. Thở dài một hơi rồi mới nói chậm rãi “Tôi hy vọng, có một ngày, còn có một người, có thể nắm tay tôi, đưa tôi đi ngắm biển mùa đông.”

5. Chương 5: Chôn Giấu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

do Tiểu (Hủ) Nam biên dịch và hiệu chỉnh.

Tôi là một người đàn ông, người yêu của tôi cũng sẽ là một người đàn ông. Và, tôi gọi đó là một phép màu.

Vũ hỏi “Bảo bối, em có thấy biển đêm nay đẹp không?”

“Đẹp.” Tôi nói “Có anh bên em, cái gì cũng đẹp cả.”

~Lúc tôi về phòng đã hơn mười hai giờ đêm. Hải lo lắng đứng ngoài cửa chờ tôi. Thấy tôi về, cậu không hỏi gì, chỉ ôm lấy tôi thật chặt. Tôi biết, cậu ấy rất quan tâm tới tôi.

Hải luôn là một người anh em tốt, lúc nào tôi cũng có thể cảm nhận được tình thương của cậu dành cho mình.

Khi nhìn thấy hai con người ửng hồng của tôi, Hải sửng sốt “Bảo bối, đã xảy ra chuyện gì? Tại sao cậu lại khóc?”

Tôi lập tức cười trừ cho cậu yên lòng “Không có gì. Mới nói chuyện lung tung một chút, không biết thế nào mà tự dưng nước mắt cứ chảy hết ra.”

“Cậu mới nói chuyện gì?” Hải ân cần.

“Có người hỏi ước mơ của tôi là gì?”

“Thế cậu bảo sao?”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn cậu, nước mắt lại rơi xuống theo khóe mi “Tôi nói, tôi muốn đi ngắm biển mùa đông.”

Hải chỉ lặng lẽ ôm tôi vào lòng. Tôi biết cả tôi và cậu ấy đều đang nhớ tới Vũ, nhớ tới chuyện trước kia của chúng tôi. Đó là những ký ức vĩnh viễn không thể nào quên của ba người.

Đêm hôm ấy, một đêm yên bình, ở trên bờ biển. Tôi tựa vào ngực của Vũ, nhẹ nhàng cảm nhận tiếng sóng biển vỗ về, lắng nghe từng nhịp tim hòa chung với tiếng rì rào đó, giây phút ấy, khung cảnh ấy, con người ấy... mãi mãi là những kỷ niệm ấp áp trong sâu thẳm đáy lòng tôi.

Vũ hỏi “Bảo bối, em có thấy biển đêm nay đẹp không?”

“Đẹp.” Tôi nói “Có anh bên em, cái gì cũng đẹp cả.”

Vũ cười, hôn tôi “Rất đẹp mới đúng chứ! Đây là em còn chưa thấy biển gần nhà anh đâu. Anh không bao giờ quên được khoảng trời yên bình màu sáng tro trong những ngày mùa đông năm cũ. Bảo bối, sau này, nhất định anh sẽ đưa em đi tới đó.”

“Ừm... Được.”

Vũ đã từng hứa với tôi như vậy, nhưng mãi mãi anh không thể thực hiện lời hứa đó. Đây là lần đầu tiên và cũng là lần duy nhất anh thất hứa với tôi.

Không phải vì anh đã quên mà vì, vì cái gì nhỉ... số phận ư?... anh đã bỏ tôi mà đi khi chưa kịp hoàn thành ước nguyện kia.

Vũ là người Đại Liên, anh mang theo vẻ đẹp lăm lệt, hào sảng mạnh mẽ của đàn ông phương Bắc. Anh là một vũ công trời sinh, người cũng như tên. Anh sinh ra để khiêu vũ và cũng vì khiêu vũ mà chết đi.

Vũ chính là con người của sân khấu, của những ánh đèn lấp lánh. Chỉ cần đứng trên đó thôi, Vũ sẽ quên đi tất cả, quên luôn chính mình. Sự chuyên tâm của anh có một sức hút rất lớn, khán giả yêu thích anh phần nhiều cũng bởi sự nhiệt tình đó. Và cũng tương tự, anh chinh phục tôi bởi tấm lòng chân thành, bởi sự sôi động mà trầm ổn trong con người anh.

Những ngày ở Thâm Quyển là những ngày vui vẻ nhất trong cuộc đời của tôi. Tuy rằng lúc đó công việc mà tôi làm không nhận được nhiều ánh mắt thiện cảm của mọi người, cũng khó trách, mỗi ngày tôi chứng kiến không biết bao nhiêu trai thanh gái lịch ra vào vũ trường, khắp nơi nồng nặc mùi dục vọng cùng cảm dỗ, tất cả được che đậy dưới một lớp vỏ bọc vàng son giả tạo.

Nhưng khi đó, tôi lại có Vũ bên cạnh, đó chính là hạnh phúc và niềm kiêu hãnh lớn nhất trong tôi. Chúng tôi cùng nhau khóc, cùng nhau cười, cùng nhau tồn tại ở góc khuất nhất của xã hội và cũng cùng nhau trải qua những giờ phút ngọt ngào, chân thật nhất trần đời.

Tôi yêu Vũ. Cho tới tận bây giờ tôi vẫn không hề do dự hay phải giấu diếm điều gì khi nói ra câu nói này. Tuy rằng tình yêu đó không nhận được sự chúc phúc từ hai bên gia đình và cũng không được phần đông xã hội này thừa nhận; bản thân nó lại tồn tại trong một môi trường với quá nhiều biến chuyển nhưng tôi và anh luôn kiên định. Cả hai chúng tôi đều tin rằng, giữa bầu trời u ám, nặng nề kia vẫn sẽ có một tia sáng mặt trời chiếu soi lên tâm hồn của chúng tôi.

Nhưng cuối cùng, tôi thì ở đây còn anh thì đã đi xa mãi mãi.

Lần cuối cùng anh đặt chân lên sân khấu, sức hấp dẫn của anh vẫn không hề suy giảm. Anh để cho tình cảm mãnh liệt trong con người mình thăng hoa, giải phóng nguồn năng lượng dồi dào của thời thanh xuân trai trẻ qua từng động tác. Một lần nữa, anh chinh phục tôi, chinh phục mọi người, chinh phục chính bản thân anh. Nhưng khi cơ thể hoàn mỹ ấy gục xuống giữa những tiếng gào thét chói tai, tuyệt vọng, tôi hoàn toàn tuyệt vọng.

Vũ không tỉnh lại. Cho dù bác sĩ có dùng loại thuốc nào, cho dù Hải đứng bên cạnh quát mắng thì anh đều thờ ơ.

Tôi im lặng chấp nhận tất cả mọi chuyện, chỉ ngồi một chỗ nắm lấy tay Vũ. Từ đầu tới cuối, tôi đều nắm lấy tay anh, thật chặt. Tôi sợ nếu buông ra, anh sẽ như một quả bóng bay bay đi mất, bay lên mãi, bay tới một nơi mà tôi không thể tìm được.

Tôi không khóc. Lúc đó có lẽ tôi đã quên rằng mình còn có thể khóc. Tôi chỉ nhìn anh thật kỹ, vuốt ve khuôn mặt điển trai đang nhợt nhạt của anh, lúc tay tôi chạm vào sống mũi – không một hơi thở, tôi biết người đàn ông của đời tôi đã bỏ lại tôi. Ánh mắt triu mến thân thương của anh sẽ không hiện lên nét tươi

vui khi nhìn thấy tôi; cũng sẽ chẳng còn ai nhéo mũi và mắng yêu “Ngốc ạ!”; không bao giờ chúng tôi còn có dịp ôm nhau ngồi ngắm sao băng nữa... không bao giờ...

Anh cứ ra đi như vậy, thậm chí còn chẳng cho tôi một cơ hội nói lời từ biệt.

Từ đó, giữa biển trời mênh mông, tôi cô quạnh một người.

6. Chương 6: Quyết Định Một Chuyến Đi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

do Tiểu (Hủ) Nam biên dịch và hiệu chỉnh.

Tôi là một người đàn ông, người yêu của tôi cũng sẽ là một người đàn ông. Và, tôi gọi đó là một phép màu.

Nhìn thấy thân hình gầy rộc của tôi, anh ta rất lo lắng. Nhưng đã thành tính cách, hiếm khi làm điều gì thất thố, Tống Ứng Sinh nhanh chóng bình tĩnh trở lại, mỉm cười nhìn tôi. Từ lần nói chuyện trên xe hơi đêm đó, khoảng cách giữa chúng tôi đã được kéo lại gần với nhau hơn rất nhiều.

~~Thời gian trôi qua thật nhanh, chỉ chớp mắt thôi mà đã tới cuối học kỳ. Mọi thứ bắt đầu ủa đến, công việc lu bu suốt ngày, nào thì phải học thêm để chuẩn bị thi tiếng Anh rồi còn chia thời gian để bảo đảm cho kỳ thi hết môn ở trường. Không còn cách nào khác, tôi đành nghỉ công việc làm gia sư cho Tống Tống một tuần, tôi hứa với nó khi nào nghỉ hè sẽ tới chơi với nó nhiều hơn. Hiện giờ, Hải cũng đã đi.

Hải tới đây đã được hơn một tháng, hầu như tất cả thời gian đó cậu ấy đều chăm sóc cho tôi từng tí một. Nhìn nụ cười của cậu, tôi thấy có phần nào đó vui mừng và mãn nguyện.

Bữa tiệc nào rồi cũng có lúc tàn, Hải chỉ được nghỉ phép có chừng ấy thời gian, thế mà cậu đã dành hết nó cho tôi. Hải không còn làm vũ công ở vũ trường nữa mà hiện giờ, cậu ấy đang làm một biên đạo múa cho

các chương trình ca nhạc của một đài truyền hình. Đó là một công việc rất tốt, lương không đến nỗi nào, quan trọng nhất, nó giúp Hải giữ được lửa, giữ được niềm đam mê con đường vũ đạo của cậu.

Lúc tiễn Hải ra ga, cậu không nói gì với tôi, có lẽ là Hải đã cảm thấy an lòng hơn về tôi. Cả hai chúng tôi đều không phải là người quá mức yếu đuối, chỉ cần đối phương còn nhớ tới mình thì cho dù có cách xa ngàn dặm cũng không vấn đề gì.

Hải ôm tôi thật lâu, thật lâu rồi buông ra, xoay người, bước đi thật nhanh, không quay đầu lại, cũng không nói một câu từ biệt. Lúc đó cậu ấy cũng bình tĩnh như lúc vừa mới xuống tàu lần trước.

Hình như những con người sống nội tâm thích quan tâm tới nhau trong im lặng như vậy

Cuối học kỳ luôn là khoảng thời gian khó khăn nhất đối với một người sinh viên. Học ngày học đêm không nghỉ ngơi, thậm chí cũng chẳng thèm quan việc mất ăn mất ngủ ảnh hưởng xấu tới sức khỏe. Đầu óc thỉnh thoảng lại cứ như người đần độn, đau tới nỗi muốn nứt ra.

Những ngày khó thở đó rốt cuộc cũng qua đi, kỳ nghỉ hè với nhiều dự định đã ở ngay trước mặt.

Cơ thể tôi sau gần nửa tháng đã tiêu tụy đi trông thấy, mặt vàng như ánh nến. Nếu như có ai đó quan tâm tới tôi, nhất định sẽ rất xót xa mà ôm tôi vào lòng, nói chắc mẫm rằng trong thời gian tới nhất định sẽ bồi bổ để tôi đầy đặn lại như xưa. Nhưng nào đâu có thấy, mấy thằng trời đánh mang tiếng là bạn tôi, đã không quan tâm thì thôi, đứa nào đứa nấy còn nhìn tôi với ánh mắt hâm mộ, nhiệt liệt chúc mừng tôi giảm cân thành công, thật là dở khóc dở cười.

Lúc gặp lại Tống Tống, nó tròn mắt hoảng sợ “Anh Tiểu Thất, anh bị bệnh à?” Trẻ con bây giờ thấy những hình ảnh kinh dị, đáng sợ ngay từ nhỏ trong mấy bộ phim hoạt hình nên cũng may Tống Tống không giật mình bởi dáng vẻ của tôi bây giờ. Nhưng cũng buồn, suy đi nghĩ lại, giờ đây, người quan tâm tới tôi chỉ còn mỗi cậu bé đáng yêu bị chứng tự kỷ giống tôi hồi trước này. Sự cô độc của tôi vẫn dĩ vãng như vậy, rất dễ bị người khác phát hiện, không thể nào che giấu được.

Tôi sờ sờ đầu Tống Tống, cười nói “Không, anh không sao cả, chỉ là dạo này mệt mỏi quá ấy mà.”

“A, vậy thì tốt rồi.” Nghe tôi nói không sao, nhóc nhỏ lại vui lên ngay tắp lự. Làm trẻ con thật thích, có thể tùy ý tin tưởng lời nói của bất kỳ ai mà người ta vẫn không bảo rằng bạn ngốc nghếch.

Tôi bắt đầu dạy Tống Tống học. Nói là dạy học chứ thực ra chỉ là đọc mấy truyện cổ tích cho nó nghe. Tôi phát hiện Tống Tống rất thích những câu chuyện xưa, đặc biệt là chuyện kể về danh nhân, thi sĩ. Mỗi tội nó còn nhỏ quá, chưa thuộc nhiều mặt chữ Hán nên chưa thể đọc mấy tác phẩm cổ thi được, tôi chỉ cho nó xem mấy cuốn truyện dễ nhớ, dễ đọc.

Thấy Tống Tống như vậy, tôi thực sự rất vui mừng. Mừng bởi vì tôi cũng có sở thích đặc biệt đối với văn chương, trùng hợp Tống Tống cũng như vậy, làm sao có thể không vui, không mừng cho được. Mặt khác, tôi cũng nghĩ, rất có thể, một ngày nào đó, Tống Tống sẽ tìm thấy nguồn đam mê, cảm hứng trong văn học, từ đó có thể dần thoát khỏi chứng tự kỷ hiện giờ.

Lúc Tống Ứng Sinh về nhà, tôi đang đọc cho Tống Tống nghe truyện đồng thoại Tiểu Vương Tử .

Nhìn thấy thân hình gầy rộc của tôi, anh ta rất lo lắng. Nhưng đã thành tính cách, hiếm khi làm điều gì thất thố, Tống Ứng Sinh nhanh chóng bình tĩnh trở lại, mỉm cười nhìn tôi. Từ lần nói chuyện trên xe hơi đêm đó, khoảng cách giữa chúng tôi đã được kéo lại gần với nhau hơn rất nhiều.

Bà vú già làm cơm xong, ba người chúng tôi cùng ngồi một mâm.

Tống Tống rất vui vẻ, hết nhìn Tống Ứng Sinh lại quay sang nhìn tôi cười rạng rỡ. Đối với cậu nhóc, rất khó có được một cơ hội thế này, hai người mà cậu thương yêu nhất đang ngồi ở bên cạnh, cùng quan tâm tới cậu, Tống Tống thấy mình là một người vô cùng hạnh phúc.

Nhìn hai cha con họ, tôi lại bắt đầu có cảm giác lo lắng. Không biết vì sao, đã từ rất lâu rồi, một thứ tình cảm vô danh nào đó bắt đầu nhen nhóm trong con người tôi.

Tống Ứng Sinh quay sang phía tôi “Tiểu Thất, anh định tự thưởng cho mình một tuần nghỉ ngơi, muốn mang Tống Tống ra ngoài thư giãn một chút, em có thể đi cùng cha con anh không?”

“Anh định đi đâu?” Tôi hỏi vì tôi ngạc nhiên và cũng mừng thầm. Tổng Tổng thật sự rất cần những giờ phút gần gũi với cha mình.

“Anh tính đi Thâm Quyển.” Giọng nói anh ta rất mạnh mẽ “Tổng Tổng rất thích đi biển, anh muốn đưa nó tới đó cho nó thích.”

Thâm Quyển??? Tôi cả kinh. Chưa bao giờ tôi có ý định trở về cái thành thị mà tôi ví nó như một nắm mồ khổng lồ chôn đi hạnh phúc của cuộc đời mình.

Tổng Ứng Sinh thấy không ổn liền hỏi ngay “Em không thích à?”

Tôi cố gắng xua tan suy nghĩ trong đầu “Không phải.”

“Vậy em có muốn đi cùng không?”

Tôi do dự, thật sự tôi không biết rằng mình có còn đủ dũng khí để quay lại đó hay không. Đôi khi, thật lòng mà nói, tôi không có cách nào để đối mặt với quá khứ.

Tổng Tổng đột nhiên kéo một góc áo của tôi, tôi cúi xuống nhìn, ấn tượng mạnh nhất trong đầu tôi chính là đôi mắt tràn ngập chờ mong của nó. Nó muốn tôi đi cùng như vậy, làm sao mà nỡ từ chối đây? Tôi thật sự không thể nào cự tuyệt được. Vì thế, tôi hạ quyết tâm “Được, nghỉ hè này tôi cũng không có kế hoạch gì đặc biệt.”

Nghe được câu trả lời khẳng định của tôi, Tổng Tổng cười tươi như hoa hướng dương. Tổng Ứng Sinh cũng cười, tôi trộm nhìn, trong nụ cười đó có niềm vui sướng khó nói bằng lời.

7. Chương 7: Trở Lại Thâm Quyển

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

được biên dịch và hiệu chỉnh bởi Tiểu (Hủ) Nam.

Tôi là một người đàn ông, người yêu của tôi cũng sẽ là một người đàn ông. Và, tôi gọi đó là một phép màu.

“Tiểu Thất, em thấy biển có đẹp không?” Tống Ứng Sinh thình lình xuất hiện từ phía sau.

Tôi run lên, trong lòng có trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Cũng là chuyện này, năm đó Vũ đã từng hỏi tôi y như vậy

“Đẹp.” Tôi chưa thể nghĩ được câu trả lời khác.

◦|∞ ∞|◦

Lúc ngồi máy bay tới Thâm Quyến, lòng tôi mỗi lúc một cồn cào, ngực đau từng cơn quặn thắt.

Chưa bao giờ tôi nghĩ có ngày mình sẽ trở lại nơi này, thành phố tràn ngập tiền tài cùng tội ác, nó cho tôi rất nhiều ký ức ngọt ngào để mang theo, và cũng tặng kèm với đó là những nỗi đau, đau tới trí mạng không thể nào lành lặn được. Giờ phút này, tôi không biết trong lòng mình đang yêu hay hận, chỉ có thể khẳng định một điều duy nhất là trong tôi luôn có một nỗi đau xót không thể xóa nhòa trong ngày một ngày hai.

Tôi cố gắng làm cho đầu óc mình thanh thoi, tránh tuyệt đối không được cho nước mắt rơi xuống. Nhưng những chuyện xưa cũ ấy đã cắm rễ tận trong tâm khảm của tôi, không thể nào trốn tránh chúng được. Bởi vậy, chỉ còn có thể để cho mọi thứ diễn ra tự nhiên, buông trôi suy nghĩ theo cảm xúc.

Vũ, em đã trở về.

Tống Ứng Sinh vẫn nhìn tôi, trong ánh mắt ôn hòa kia có một thứ gì đó tôi không thể giải thích được, một lúc lâu sau, tôi bắt đầu sợ hãi. Tôi né tránh ánh mắt đó bằng cách xoay người nhìn ra cửa sổ, ngoài kia là một vùng biển xanh, sâu thẳm thẳm.

Chúng tôi ở trong một khách sạn xinh đẹp ngay bên bờ biển thơ mộng, Tống Tống vui sướng nhảy tưng tưng suốt dọc đường đi. Nó cũng rất thích biển giống tôi, chỉ cần nhìn thấy biển thôi là mắt nó sáng lên, vỗ tay hoan hô nửa ngày trời.

Dĩ nhiên tôi cũng vậy, chỉ có điều không biểu hiện ra thành hành động mà thôi. Về đây rồi tôi mới bình tâm nghĩ lại, trong cuộc đời mình, có rất nhiều chuyện liên quan tới biển. Vui có mà không vui cũng có.

“Tiểu Thất, em thấy biển có đẹp không?” Tống Ứng Sinh thình lình xuất hiện từ phía sau.

Tôi run lên, trong lòng có trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Cũng là chuyện này, năm đó Vũ đã từng hỏi tôi y như vậy

“Đẹp.” Tôi chưa thể nghĩ được câu trả lời khác.

Anh ta mỉm cười, đưa một ly rượu cho tôi “Vì khung cảnh tuyệt vời này, chúng ta cạn một ly.”

Tôi tiếp nhận, chạm ly cùng với Tống Ứng Sinh rồi uống một hơi cạn sạch. Trong lúc này, và tại nơi đây, quả thực tôi rất cần một ly rượu để trấn an nội tâm trống rỗng của mình.

Tống Ứng Sinh có phần kinh ngạc, rót tiếp cho tôi một ly “Không ngờ tửu lượng của em lại tốt như vậy.”

Tôi cười khê, từ chối đưa ra ý kiến, xoay người hướng mặt về phía biển rộng. Một bồi bàn từng làm trong vũ trường như tôi, nếu không biết uống rượu thử hỏi có thể sống yên ổn được không?

Sau khi Tống Tống ngủ, tôi nói với Tống Ứng Sinh muốn đi ra ngoài một chút. Tôi rất muốn biết sau ba năm xa cách, nơi này có thay đổi gì hay không?

Tắm rửa sạch sẽ, áo sơ mi trắng, quần bò, nhìn vào gương, tôi tự giễu chính mình “Chỉ biết rằng ba năm qua mình đã già đi rất nhiều.”

Khi vũ trường Working xa hoa mỹ lệ, lóng lánh ánh đèn màu ở ngay trước mắt tôi lại thấy hoảng sợ. Tôi chỉ muốn đi dạo vòng quanh chứ không hề có ý định quay lại đây. Vậy mà hai chân, cứ như là theo phản xạ, nó dẫn tôi tới đây lúc nào không hay. Thì ra tâm trạng của tôi vẫn có liên quan mật thiết với nơi này, và sợi dây liên hệ đó có vẻ vẫn chưa đứt đoạn.

Đẩy cửa ra, màn nhĩ bị rung động bởi thứ âm thanh ồn ào tạp nham bên trong. Cảnh tượng không thay đổi nhiều lắm, một đám đông lác lư diên cuồng theo điệu nhạc. Nơi này vẫn ồn ào náo nhiệt, mặc dù ở một góc nào đó cũng có những linh hồn tịch mịch hư không đang khóc lóc, than thở.

Working vẫn được bài trí như cũ, chỉ có diện tích sàn nhảy là được mở rộng thêm một chút. Có điều, cảnh còn người mất, những người cùng làm chung với tôi ở đây năm đó, có lẽ tới giờ phút này đã chẳng còn ai. Nơi mua vui thời hiện đại là thế, không cần phải ký khế ước bán mình, ưng thuận thì đến, không thích thì đi, tiền chao cháo mức, không ai nợ ai gì cả.

Tôi ngồi xuống ở quầy bar, gọi một ly Vodka. Người pha chế cũng là người lạ, nếu tôi nhớ không lầm thì cứ ba tháng ở đây lại đổi bartender một lần. Người quản lý ở đây nói, chỉ có một loại khẩu vị, uống mãi khách họ cũng chán. Lúc mới tới đây tôi cũng làm một bartender sau mới chuyển qua làm bồi bàn uống rượu, nói chuyện với khách.

Tôi chỉ muốn ngồi ở đây trong chốc lát, cảm thụ một chút tâm tình hòa niệm những ngày tháng đã qua. Nhưng ở chỗ là điểm bắt đầu của những hành trình “tình một đêm” như vũ trường này thì khó mà có được một không gian tĩnh lặng, chỉ ít lâu sau, có người bước lại gần tôi.

Là hai người đàn ông cao lớn, nhìn qua trông giống anh em một nhà. Cả hai đều có khuôn mặt ưa nhìn và làn da màu đồng khỏe khoắn, cánh tay rắn chắc, đường cong trước ngực như ẩn như hiện dưới ánh đèn mờ nhạt tản ra mùi vị nam tính rất đặc trưng. Những người đàn ông như vậy luôn làm cho người khác phải thốt lên những lời ngợi khen trầm trồ tán thưởng.

Bề ngoài của tôi thì không xuất chúng gì, dùng từ ngữ hoa mỹ mà nói thì là không đến nỗi tệ, vậy mà lần nào cũng gặp được mấy kẻ như thế này. Có nên vui mừng không nhỉ? Vũ thường nói mặc dù không có được ngoại hình nổi bật nhưng trên người tôi lại có khí chất độc nhất vô nhị, đủ để hấp dẫn bất cứ đối tượng nào.

Bọn họ tới gần quầy bar, mỗi người ngồi một bên. Gọi một ly “Mỹ nhân phượng hoàng” đưa tới trước mặt tôi “Người đẹp, uống giúp bọn anh một ly này, bọn anh mời.”

Lời nói ngả ngớn đến khó chịu, những người này ban ngày vẫn giấu diếm con người thật của chính mình. Đêm xuống, tại những nơi xa hoa trụy lạc, họ chôn vùi xúc cảm chân thật, dùng ngoại hình đẹp mã để đổi lấy thứ tình cảm phóng túng mãnh liệt cùng sự thỏa mãn của nhục dục theo bản năng.

Tôi cười nhẹ nhàng, nâng ly lên, uống không còn một giọt, chẳng thêm nói lời nào.

Thấy tôi như vậy, nghĩ rằng cá đã cắn câu, hai người họ bắt đầu động thủ không kiêng nể. Một người đưa tay sờ mông, người kia ôm lấy eo. Tôi cũng mặc kệ, để yên cho bọn họ dính vào.

Tôi ra hiệu với bartender, nhờ cậu ta pha ba ly Vodka. Tôi uống cạn một ly, sau đó bưng hai ly còn lại lên “Rượu cocktail rất nhạt, hơn nữa tôi cũng không phải người đẹp nên ly rượu kia không thích hợp với tôi. Tôi thích thứ này, đủ độ mạnh. Bây giờ, tôi lượt tôi mời các anh uống.”

Tiếp theo, tôi hất thẳng hai ly rượu vào hai khuôn mặt bánh bao kia, bọn họ chưa kịp phản ứng tôi đã quay đầu bước đi.

Gặp phải tôi, chỉ có thể trách số bọn chúng không may.

Có vài giọt rượu rơi trên người. Tôi sửa sang lại quần áo. Đến Working, uống rượu, gặp người một lúc, như vậy là đã đủ rồi.

“Tiểu Thất?” Lúc đi gần đến cửa, có người cất tiếng gọi. Nhìn lại, một người đàn ông đang cười với tôi. Miệng tôi há to theo phản xạ, trời ạ là ... anh Tử Phong!

Tôi hưng phấn chạy ù tới, nhào vào lồng ngực của anh. Hai chúng tôi đều vui vẻ, cười ha hả một tràng.

“Mới nhìn thoáng qua, anh cảm thấy có phần giống mày nhưng mà không dám chắc lắm. Thử gọi một tiếng coi sao, không ngờ là mày thật.” Anh Tử Phong ôm chặt lấy tôi, có thể thấy, anh vui mừng còn hơn cả tôi nữa ấy chứ.

Anh Tử Phong là một người bạn tốt, một người anh và cũng là ân nhân của tôi. Năm đó, khi bị đuổi ra khỏi nhà, lưu lạc tới Thâm Quyển, chính anh Tử Phong là người đã cứu mang tôi, giới thiệu tôi tới Working

làm việc. Lúc đó, anh là callboy ở vũ trường này, nhưng sau đó không lâu đã hoàn lương, mở hai cửa hàng bán quần áo, đúng thời cơ nên công việc làm ăn rất tốt.

Lúc ấy, anh bận bịu công việc mới, chúng tôi ít khi gặp mặt. Sau đó, Vũ lại qua đời, tôi đi khỏi Thâm Quyển nên hai người mất liên lạc.

Tôi không thể ngờ rằng sau ba năm, trở về nơi này mà vẫn có thể gặp lại anh Tử Phong được, có lẽ là do trời định, chúng tôi thật sự có duyên nợ cùng nhau.

Chúng tôi tìm một góc khá tĩnh lặng và ngồi xuống, gọi một chai Scotland Whiskey. Đã lâu ngày hai anh em chưa có dịp nâng cốc tâm sự.

Mở miệng ra là anh Tử Phong đã trách cứ tôi “Mày cứ như là chết rồi ý, biệt tăm biệt tích nhiều năm như vậy không thèm ngó ngang gì tới anh em bạn bè cả. Ngay cả một cú điện thoại thôi cũng không có, anh còn tưởng mày bị bắt cóc rồi ấy chứ!”

Tôi cười cười bất đắc dĩ. Đúng là chưa chết nhưng chỉ còn lại nửa cái mạng. Mấy năm nay, sau khi Vũ đi rồi, tôi cũng không nhớ nổi mình đã sống như thế nào.

Anh Tử Phong nhìn nụ cười thê lương của tôi thì cũng hiểu được tôi đã phải trải qua những gì, anh thở dài “Tiểu Thất à, đã ba năm rồi, em còn chưa quên được sao?”

Quên? Anh bảo em phải quên như thế nào đây?

Tôi nhắc chai rượu lên, rót đầy cho anh Tử Phong một ly, rồi tự rót cho mình ly tương tự. Đưa ly rượu lên “Anh Phong, anh em mình đã lâu không gặp, nên vui mừng mới phải. Chuyện trước kia em không muốn nhắc tới nữa. Nào, cạn ly này, xem như đây là em trai đền tội chảnh mắng với anh suốt thời gian qua.”

“Được, cạn.” Hai anh em chạm cốc, uống một hơi cạn sạch, sau đó cười sang sảng.

Chúng tôi đều là những người đàn ông phóng khoáng, rạch ròi, chân thành tha thiết kết bái với nhau, chưa bao giờ câu nệ hay muốn làm cho đối phương phải khó xử.

Uống rượu, anh Tử Phong hỏi tôi “Mấy năm qua mày sống thế nào?”

“Em?” Tôi cười khê. “Em về quê, đi học bổ túc rồi thi vào đại học. Hai năm gần đây sống cuộc sống của một sinh viên bình thường.”

“Được, thằng này khá.” Anh Phong tán thưởng “Anh nhớ mày vẫn luôn muốn được đi học tiếp mà, cuối cùng cũng đã thực hiện được rồi.”

“Đúng vậy. Đây chính là mong muốn của Vũ, em nhất định phải thực hiện cho bằng được.” Không muốn nói nhiều tới Vũ, tôi lảng ngay sang chuyện khác “Còn anh, làm ăn có khá không? Chắc thành tỷ phú rồi hả?”

“Anh mày già rồi, ham hố chi đâu. Trời thương nên việc buôn bán rất thuận lợi, ngoài hai cửa hàng thời trang, anh còn mở thêm một quán ăn kèm luôn quán Karaoke. Ngày nào cũng tắt bật từ sáng tới tối nhưng mà vui lắm em ạ.”

Không ngoài dự đoán của tôi. Anh Tử Phong vốn là một người mạnh mẽ, dù phải lưu lạc chốn phong trần nhưng chưa bao giờ anh đầu hàng số phận, thành công mà hôm nay anh có được là điều tất yếu.

Tôi đột nhiên nhớ ra một chuyện, hỏi “Sao anh vẫn tới đây? Anh vẫn còn sống một mình à?”

Anh Phong cười khò “Không một mình thì mấy mình? Anh xuất thân như vậy, còn ai dám dờ tới nữa. Cho dù có người nào muốn tiến tới với anh cũng chỉ vì mấy cái cửa hiệu kia, thế giới này vốn dĩ vẫn là vậy.”

Thở dài thật lâu, anh nói tiếp “Anh cũng chỉ tới nơi này ngồi chơi một chút cho đỡ buồn. Sau khi ra ngoài rồi mới thấy xã hội bên ngoài có khi còn đen tối, phức tạp hơn cả chốn này. Thỉnh thoảng anh vẫn ghé lại, chuyện trò với một vài người bạn cũ để hâm lại chút ấm áp.”

“Anh còn có bạn làm ở đây à?”

“Ít lắm, đa phần chúng nó đều hoàn lương hết rồi, mỗi đứa một phương, chả biết sống chết thế nào.”

Tôi cảm thán “Anh có đỡ hơi không đấy, đã thoát khỏi đây rồi thì ai còn muốn quay lại như anh nữa?”

“Đúng vậy.”

Anh Tử Phong vớ lấy ly rượu “Nào, chúng ta uống, hôm nay không say không về?”

Chúng tôi cứ như vậy, từng ly rượu được rót ra rồi cạn sạch, không biết trong lòng anh Phong và cả tôi nữa đang hứng thú hay là mất hứng.

Tôi biết anh cũng chẳng vui vẻ hơn tôi là bao. Mấy năm này, cho dù sự nghiệp có tiến bộ vượt bậc nhưng chuyện tình cảm của anh vẫn chưa có dấu hiệu đi tới hồi kết. Chúng tôi đều là những người đã quá quen với sự tịch mịch, vì thế có thể thấu hiểu được nỗi khổ khó diễn tả đó.

8. Chương 8: Giao Hòa

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

được biên dịch và hiệu chỉnh bởi Tiểu (Hủ) Nam.

Tôi là một người đàn ông, người yêu của tôi cũng sẽ là một người đàn ông. Và, tôi gọi đó là một phép màu.

Tôi kéo anh vào trong nước, điên cuồng hôn lên bờ môi dày gợi cảm kia. Đầu lưỡi của tôi cố tình luôn thật sâu vào trong miệng anh, không cho anh có cơ hội đào thoát. Anh cũng nhiệt tình đáp lại sự mời gọi của tôi, phóng thích toàn bộ sự mạnh mẽ và bạo dạn trong con người mình.

◦ | ∞ ∞ | ◦

Về tới khách sạn là ba giờ sáng.

Tôi cùng anh Tử Phong đều uống tới say mềm nhưng tử lượng anh ấy không bằng tôi, lúc ngồi trên taxi, anh gục vào ngực tôi ngáy o o. Tôi đưa anh về nhà, đặt anh lên giường cẩn thận rồi mới quay về chỗ của hai cha con Tổng Tổng.

Mở vòi hoa sen, tôi xịt nước thật mạnh lên mặt mình. Nước phun tung tóe làm rát cả da thịt.

Đầu tôi rất đau, như sắp vỡ ra thành từng mảnh. Lượng cồn trong rượu quá nhiều làm cho tôi có cảm giác mơ hồ, không tự chủ được hành động, lại càng không khống chế được suy tưởng của bản thân. Tôi rất muốn khóc, rất muốn nhớ tới Vũ.

Thế rồi tôi thật sự khóc rống lên. Tôi ngồi xổm xuống dưới cơn mưa nước trút xuống từ vòi sen, khóc thật lớn. Làn nước nóng ấm phủ lên cả người tôi, trôi theo từng giọt nước mặt nghẹn ngào.

Tôi không biết mình muốn thế nào, muốn làm gì, tôi chỉ biết, trong một khắc đó, nếu tôi không thể khóc lớn, nhất định tôi sẽ ngạt thở, ngực sẽ quặn lên từng cơn cho tới lúc chết mới thôi.

Tôi ngồi khóc trong phòng tắm như vậy, cứ như một con sói chu rú trong đêm sâu cô độc.

Cánh cửa thủy tinh bị mở ra, Tống Ứng Sinh bước vào. Anh ta đứng ngay trước mặt tôi, ánh mắt vừa kinh ngạc vừa thương tiếc, đau lòng, thân thể trần trụi của tôi lộ rõ trong đôi mắt ấy.

Tôi ngẩng đầu, dùng đôi mắt sưng đỏ nhìn Tống Ứng Sinh. Thực sự tôi không thể hiểu được giữa tôi và người đàn ông này có quan hệ gì. Tôi chỉ cảm thấy, giờ khắc đó, tôi thật sự thèm khát cơ thể của một người đàn ông, thèm muốn thứ khoái cảm đã từng làm tôi xao xuyến, rạo rực.

Vì thế, tôi đứng lên, cơ thể sưng nước này bước về phía Tống Ứng Sinh. Anh ta không hề cự tuyệt, ngược lại còn dùng hai cánh tay khỏe mạnh ôm lấy tôi rất chặt, xiết thật mạnh. Tôi dễ dàng cảm nhận được độ ấm tới cháy bỏng trong con người anh, sóng tình đã dâng trào, tình cảm mãnh liệt làm cho người đàn ông vững chãi này cũng phải run rẩy.

Tôi kéo anh vào trong nước, điên cuồng hôn lên bờ môi dày gợn cảm kia. Đầu lưỡi của tôi cố tình lún thật sâu vào trong miệng anh, không cho anh có cơ hội đào thoát. Anh cũng nhiệt tình đáp lại sự mời gọi của tôi, phóng thích toàn bộ sự mạnh mẽ và bạo dạn trong con người mình. Anh còn nhiệt tình xoa nắn từng thớ thịt trên người, lao vào tôi trong hoang dại, mê mê.

Đêm đó, chúng đôi làm tình kịch liệt ngay trong màn nước tí tách. Cả hai đều phóng túng cơ thể theo nhịp đập của con tim, mỗi một phút một giây, chúng tôi đều tan chảy vào nhau.

Lúc tôi tỉnh lại đã là hơn ba giờ chiều của ngày hôm sau. Trong phòng trống rỗng không có ai khác.

Muốn bước xuống đường nhưng thân thể đau nhức, không thể cử động như ý muốn.

Đầu óc thì vẫn hỗn loạn, xem chừng tác dụng của lượng cồn kia vẫn chưa chấm dứt. Nhưng tôi vẫn rất tỉnh táo, có thể nhớ rất rõ chuyện mình đã làm đêm hôm qua.

Tôi vuốt ve cơ thể của mình, tuy rằng không yêu quý tới mức tôn sùng nhưng nó vẫn luôn được giữ gìn cẩn thận. Cho tới trước đêm hôm qua, Vũ là người duy nhất từng chạm vào tôi. Nhưng bây giờ thì sao? Tôi không còn sạch sẽ nữa phải không?

Tôi không biết, mà tôi cũng không phải là loại người lúc mới quen sẽ hỏi mấy câu đại loại như “Em đã không còn trong sạch nữa, anh có còn yêu em không?” Một người cô quạnh như tôi không cần để ý tới chuyện gì, bởi vì không có ai quan tâm tới tôi cả.

Tôi không biết sau này quan hệ giữa tôi và Tống Ứng Sinh sẽ như thế nào, lại càng không biết phải đối mặt với Tống Tống ra sao. Thằng bé đó thích tôi như vậy, tôi cũng thực lòng yêu thương nó, vậy mà đêm qua tôi lại lên giường với cha nó. Nếu biết chuyện này, có lẽ nó sẽ phải chịu thêm một lần đả kích.

Rất cục, cái tính lười biếng trong tôi nó chiến thắng, dù sao thì chuyện này cũng không phải do một mình tôi quyết định là được. Tôi cứ nằm yên ở trên giường, không nghĩ gì, cũng không làm gì khác, cố gắng tận hưởng sự yên lặng quý giá trong lúc này.

Hơn sáu giờ, trời đã nhá nhem, thấy đói bụng, tôi đành phải bước xuống giường. Toàn thân vẫn đau nhức, tôi bước vào nhà tắm, xối nước ấm lên người cho dễ chịu hơn.

Lúc đi ra, tôi thấy hai cha con Tống Tống đã quay về, cậu nhóc rất vui vẻ, vừa thấy tôi đã kéo tay “Anh Tiểu Thất, ba ba đưa em ra biển để bơi, thích lắm đó anh!”

Tôi cười cười, sờ sờ đầu của nó. Lúc này tôi thật sự rất mệt, không còn khí lực đâu để đùa giỡn với nó như mọi khi.

Tổng Ứng Sinh hỏi “Em có sao không?” Về mặt anh ta rất bình tĩnh, và tất nhiên, rất lễ độ như thăm hỏi ân cần bình thường. Tôi thực bội phục khả năng kiểm soát cảm xúc của anh ta.

“Tốt hơn rồi.” Tôi nói, ai cũng có thể nghe thấy giọng nói của tôi có chút mỉa mai.

“Ừ, thế thì tốt.” Tổng Ứng Sinh nói một câu ngắn gọn.

Vậy cũng không tệ, cứ coi như chưa có chuyện gì xảy ra cả, hai bên đều không cảm thấy khó xử.

Chúng tôi cứ trải qua kỳ nghỉ “vui vẻ” ở Thâm Quyển như vậy. Mỗi ngày đều ngắm biển, thi thoảng có đi mua sắm, có lẽ Tổng Ứng Sinh là người thích thú nhất, ngày nào nó cũng hứng khởi chạy loạn khắp nơi. Còn giữa tôi và Tổng Ứng Sinh lại xa cách nhau hơn, từ sau đêm hôm ấy, cả hai đều tránh đối diện với nhau, cũng chỉ nói với nhau mấy câu cho có lệ.

Một tuần trôi qua rất nhanh, Tổng Ứng Sinh phải quay về với công việc. Đêm trước khi đi khỏi Thâm Quyển, tôi tới chào anh Tử Phong.

Anh ấy kinh ngạc hỏi tôi “Sao mà đi nhanh thế, anh đã kịp đưa mà đi chiều dài cái gì đâu?”

“Dạ, thôi khỏi anh ạ.” Tôi cười “Giờ em là thằng làm công ăn lương, ông chủ bảo đi, em không đi không được.”

“Ha ha, thế thì chịu rồi.” Anh Tử Phong cũng cười.

Tôi nói với anh “Anh phải cố gắng giữ gìn sức khỏe nhé, nếu có cơ hội phải tìm lấy một người tâm đầu ý hợp.”

“Chuyện này dự tốc bắt đạt em ạ.” Anh cười bất đắc dĩ “Mày còn nói anh nữa, nhìn lại mình đi em, cứ lo cho mày trước đi! Ha ha”

Tôi cười ngây ngô.

“Đúng rồi. Anh có chuyện muốn hỏi mày.”

“Chuyện gì ạ?” Tôi nghi hoặc.

“Hỏi có tới gặp em chưa?”

Thì ra là chuyện này, tôi đáp “Có ạ, tháng trước nó mới tới chỗ em. Sao đột nhiên anh lại hỏi chuyện này?”

“Tiểu Thất, em biết không? Hải nó vẫn thích em đấy.”

Tôi sửng sốt, không tiết tại sao anh Tử Phong lại đề cập tới vấn đề này. Tuy rằng mấy năm qua ai cũng biết, tôi cũng biết nhưng mọi người đều để ở trong lòng, chưa bao giờ nói ra ngoài.

Thấy tôi im lặng, anh Phong nói tiếp “Anh nghĩ mày cũng biết. Chuyện này, ai ở Working khi đó đều biết cả. Nhưng vấn đề là lúc ấy em lại chọn Vũ, hai người cùng nhau ân ái ái ái như vậy. Hải nó cũng không muốn cưỡng cầu. Anh thấy nó vẫn còn tốt với em lắm. Vũ nó đi cũng nhiều năm rồi. Anh chỉ muốn nhắc mày, không để gì tìm được một thằng tốt như nó đâu.”

Hải luôn quan tâm tới tôi, không phải tôi không biết điều đó. Tình cảm mà cậu ấy dành cho tôi đã sớm vượt quá mức tình bạn thân thiết bình thường. Hải cũng chưa bao giờ tỏ lộ lại càng không đòi hỏi gì cả, chỉ yên lặng quan sát từng bước đi của tôi. Tôi biết hết, chỉ là cho tới tận bây giờ tôi vẫn chưa biết nên đối mặt với chuyện này như thế nào.

Trong lúc nhất thời không biết phải đáp lời anh Phong ra làm sao, cả hai anh em chúng tôi đều trầm mặc.

Anh Tử Phong lấy một chai rượu ra, hai anh em cạn mấy chén. Trước khi đi, tôi ôm từ biệt anh thật chặt. Anh em thâm tình, chưa biết bao giờ sẽ có ngày gặp lại.

9. Chương 9: Trái Tim Đập Lối Nhịp

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

được biên dịch và hiệu chỉnh bởi Tiểu (Hủ) Nam.

Tôi là một người đàn ông, người yêu của tôi cũng sẽ là một người đàn ông. Và, tôi gọi đó là một phép màu.

Tôi trầm mặc, anh chăm chú nhìn tôi. Ngay từ đầu tôi đã biết hai chúng tôi không thể nào hiểu thấu được con người của đối phương, cũng không thể nào xen vào một góc khuất nào đó trong tâm hồn của mỗi người.

◦ | ∞ ∞ | ◦

Trở lại trường học, cuộc sống của tôi quay về với quỹ đạo cũ, buồn, độc. Đọc sách một mình, đi dạo một mình, một mình đối diện với mọi vấn đề của cuộc sống. Duy chỉ có một điều khác biệt là thứ tình cảm mông lung trong con người tôi đã lớn hơn trước kia một chút, còn lớn cỡ nào, tôi không biết. Chắc có lẽ, tôi đã yêu Tống Ứng Sinh mất rồi.

Tôi không biết tại sao mình lại yêu anh ta, yêu ngay từ lần đầu tiên gặp gỡ được chứng kiến vẻ phong độ, lịch thiệp của anh hay chỉ đơn thuần do tôi ham muốn hơi ấm của bờ môi đêm hôm đó đã phóng túng trên cơ thể tôi.

Tôi cũng chẳng biết phải xử lý thứ tình cảm phức tạp này như thế nào, yêu Tống Ứng Sinh là một chuyện, đối mặt với nó lại là một chuyện khác. Sau khi Vũ qua đời, tôi chưa từng nghĩ rằng sẽ có một người đàn ông có thể làm cho tôi yêu thêm một lần nữa. Nhưng Tống Ứng Sinh đã xuất hiện, làm cho tôi ngạc nhiên và thần thờ tới rối bời. Tôi phải sống sao đây, phải đối mặt với anh như thế nào, rồi còn cả Tống Tống – đứa nhỏ luôn xem tôi như một người anh trai yêu quý?

Tôi vẫn kiên trì làm gia sư cho Tống Tống. Tôi biết nó rất cần tôi, ít ra cho tới khi nào chứng tự kỷ của nó chưa bị dẹp bỏ thì nó vẫn cần tới sự trợ giúp, cần tới tình thương từ một người xa lạ là tôi. Càng ngày tôi càng yêu chiều Tống Tống hơn, đặc biệt dạo gần đây, có thứ tình cảm chân thành, sâu sắc dành cho cậu đã bén rễ trong lòng tôi.

Tôi thậm chí nói lời xin lỗi với Tống Tống ở trong lòng, tôi cảm thấy hổ thẹn với tình cảm và sự tin tưởng của cậu bé. Nó quý mến tôi như vậy, quan tâm tới tôi như thế. Vậy mà tôi đã làm gì cho nó nào? Lên giường với người cha yêu dấu của nó, cướp đi người thân duy nhất trên đời này của Tống Tống? Đây là cách mà tôi đáp lại tình thương của Tống Tống ư?

Tôi cảm nhận được sự vô lương tâm và không biết xấu hổ tới đáng lên án của mình. Nếu như Tống Tống biết được, nó sẽ nghĩ tôi là người như thế nào. Rồi nó sẽ oán hận tôi thôi! Phải rồi, sẽ là như thế.

Mọi chuyện đã không thể nào vẫn hồi được nữa. Đã bước tới bước đường này, thương tổn đã quá sâu, có quay ngược lại thời gian cũng chỉ là vô ích. Tôi sợ, sợ phải nhìn vào đôi mắt ngây thơ của đứa bé mới sáu tuổi mà tôi coi như người thân trong nhà.

Nhưng trên hết, tôi sợ phải đối diện với Tống Ứng Sinh, mỗi khi gương mặt anh tuần đó xuất hiện trước mặt tôi là mọi ý nghĩ trong đầu đều tan biến. Chưa bao giờ tôi nhận ra rằng mình lại là một kẻ nhát gan đến như vậy, không dám nhìn nhận thẳng thắn vào tình cảm của bản thân mình.

Ánh mắt của anh dành cho tôi cũng đã khác trước kia rất nhiều, tôi thấy rõ sự triu mến và thân thương trong đôi mắt ấy, nhưng đôi khi nó lại làm cho tôi cảm thấy đau đớn vì sự bất đắc dĩ, lẫn tránh rất rõ ràng.

Tôi biết người đàn ông đó muốn dùng phương thức của chính mình để tiếp cận tôi nhưng anh lại không hề biểu hiện nó ra ngoài, lại muốn dằn vò cả hai trong hoài nghi và cả sợ hãi. Đường như anh đang chờ tôi, chờ tôi nhào tới vòng tay anh, chờ tôi bắt chấp tất cả. Tôi như một con thú đã được tận hưởng điều luyện là anh giảng sẵn một cái bẫy chờ cho nó sa vào, hơn nữa thợ săn còn biết rõ nhất định con thú kia thấy chết vẫn cứ lao đầu xuống không hối tiếc. Chắc chắn Tống Ứng Sinh đang nghĩ như vậy, anh ta là một người chỉ biết làm theo lý trí, lạnh lùng và tàn khốc.

Nếu là một người thụ động, bạn sẽ học được cách chấp nhận số phận, tôi là một người trong số đó. Cả hai chúng tôi đều lặng lẽ chờ hành động của đối phương, không ai muốn phá vỡ cục diện bế tắc này, cả hai đều đang chờ đợi một điều gì đó, có lẽ là chờ cho thời gian giải quyết tất cả.

Cũng may anh luôn bề bộn nhiều việc nên chúng tôi ít khi chạm mặt nhau, nhờ thế cũng bớt xấu hổ hơn.

Thời gian trôi qua thật nặng nề. Không lâu sau đó, tôi cảm thấy sức cùng lực kiệt, trên khuôn mặt anh cũng hiện rõ sự mệt mỏi. Hai người chúng tôi đều là kẻ thất bại trong cuộc chạy đua này.

Tôi đã chịu đựng tới tột đỉnh. Đang lúc định thỏa hiệp thì anh lại đầu hàng trước.

Hôm ấy, sau khi chơi với Tống Tống xong, còn sớm nên tôi đi hiệu sách xem dạo này có cái gì mới không. Anh gọi cho tôi, nhẹ giọng “Tiểu Thất, đêm nay có một bữa tiệc nhỏ giữa mấy người bạn, em có thể đi với anh không?”

Tôi hơi bất ngờ. Người đàn ông mưu cao kế sâu luôn ngẩng cao đầu ngạo nghễ này lại nhỏ giọng mời tôi đi dự tiệc? Có lẽ từ trước tới giờ anh chưa bao giờ gặp phải ai cứng đầu cứng cổ như tôi bởi vậy sau một hồi đấu tranh, anh đã phải chào thua trước tình cảm và dục vọng của chính mình.

Tôi biết rõ anh đang muốn ám chỉ điều gì, cũng có thể dễ dàng đoán ra tính chất của bữa tiệc tối nay. Nếu tôi đi với anh điều đó đồng nghĩa với việc tôi đã chấp nhận một ước hẹn gì đó với anh.

Tôi đồng ý, không do dự. Tôi biết tôi yêu anh và cũng không có cách nào để cự tuyệt anh cả.

Lúc anh nắm tay tôi bước qua cánh cửa khách sạn, tôi thấy cả người mình hơi run lên, đúng là tôi có hơi khấn trương thật.

Tôi không quen thuộc lắm với thế giới thứ ba mặc dù tôi cũng là một thành viên trong đó. Bản tính của tôi rất không thích kết giao nhiều. Năm ấy, khi tới Working làm việc, tôi cũng biết thế giới đó luôn có hai mặt của nó, tôi đã thấy đủ nên không muốn tới gần hay tìm hiểu gì hơn nữa. Cho tới tận bây giờ, ngoại trừ mấy người bạn ở Working, Vũ và anh ra thì tôi không quen biết ai khác trong giới cả. Anh Tử Phong thường nói với tôi rằng “Tiểu Thất, anh thấy cuộc sống của mày buồn chán đến đáng sợ.”

Thật may đây chỉ là một bữa tiệc đơn giản, và có anh bên cạnh, tôi tự tin hơn rất nhiều.

Anh dẫn tôi đi vào một khu vực bên trong khách sạn, tôi chưa bao giờ tới những chỗ xa hoa như thế này, có bỏ tôi vào đây chẳng khác gì thả tôi vào mê cung không lối thoát. Anh thì ngược lại, anh rất quen thuộc vì anh là khách quen ở đây. Anh với tôi bước vào một căn phòng được bày biện rất sang trọng mà lại ấm cúng.

Mới mở cửa đã nghe thấy tiếng cười nói ồn ào, chắc có lẽ bữa tiệc đã bắt đầu rồi. Có năm, sáu người ngồi bên một bàn ăn giữa phòng, tuổi tác cũng trạc tuổi anh, họ đều ăn mặc rất lịch sự, có thể đây đều là những con người thành đạt.

Thấy chúng tôi vào, bọn họ đều vui vẻ bước tới chào hỏi anh, thậm chí còn ôm rồi bắt tay rất náo nhiệt. Đột nhiên tôi có cảm giác như mình là một người thừa, tình huống này không thích hợp với tôi một chút nào. Những người ở đây đều ngạc nhiên khi thấy tôi xuất hiện, ai nấy đều nhìn tôi khó hiểu nhưng ngay lập tức lại mỉm cười theo kiểu xã giao.

Tôi cũng mỉm cười đáp lại. Có lẽ, khuôn mặt của tôi lúc đó cứng ngắc như tượng sáp.

Anh cười, quay lại chỗ tôi, cầm lấy tay tôi, nói với mọi người “Đây là BF của tôi, cậu ấy họ Lâm.”

Căn phòng trầm mặc, không khí kỳ dị, nhìn vào ánh mắt bọn họ, tôi đoán họ khó có thể tin được những gì mình mới vừa nghe. Tôi không biết vì sao lại thế? Chẳng lẽ anh chưa từng giới thiệu một người bạn trai nào khác, tôi là người đầu tiên?

Có một người bước tới phá vỡ sự im lặng “Anh Tổng, lại đây nào, chúng ta tán gẫu một chút.” Sau đó người này nói với những người còn lại “BF của anh Tổng cũng là khách quý ở đây, mọi người cùng nhau ngồi xuống đi.”

Tôi và anh ngồi xuống, bữa tiệc bắt đầu như lẽ thường. Ngồi chung với một nhóm người không quen biết, quả thật tôi cảm thấy không thoải mái.

Cả một bàn thức ăn đắt tiền nhưng tôi không có hứng thú chút nào. Tôi vẫn cảm thấy mình như một món đồ trang sức được anh mang theo, từ lúc ngồi xuống, tôi chỉ nhắm nháp ly XO trong tay, rồi nhìn những người mà tôi chưa hề có bất kỳ ấn tượng nào. Tôi không nói gì, tôi biết đây chính là thế giới riêng của anh, tôi không nên bước vào làm gì.

May mắn không khí cũng rất hòa hợp, không còn sự bỡ ngỡ, ngưng ngừng lúc ban đầu. Sau khi uống đôi ba chén, ai cũng nói chuyện lớn tiếng lẫn lẫn mặt hơn, không kiêng dè gì hết.

Người thanh niên ngồi đối diện tôi chợt đứng dậy, anh ta bưng một ly rượu rất đầy hướng về phía anh “Anh Tổng, mấy năm qua anh tu thân dưỡng tính, em còn tưởng anh đã đắc đạo thành tiên, không dùng thức ăn mặn nữa ấy chứ! Ngờ đâu anh vẫn không chịu nổi tịch tịch. Nào, mừng anh quay lại trần gian thế tục, mời anh ly này.” Ly rượu được đưa sang bên anh, tay người thanh niên kia hơi run rẩy.

Đó là một thanh niên rất đẹp trai, đặc biệt là đôi mắt rất có thần, ở anh ta toát ra sự quyến rũ và trẻ trung khác hẳn với nét trầm ổn của Tổng Ứng Sinh của tôi. Rượu vào, mặt anh ta như có thêm một vầng mây đỏ vì thế mà càng đẹp đẽ, tao nhã.

Anh có vẻ lúng túng trong chốc lát nhưng cũng nhanh chóng nhận lấy ly rượu, uống một hơi cạn sạch.

Người thanh niên kia thấy vậy cũng uống hết ly của mình. Trên mặt anh ta tràn ngập chua xót, ánh mắt lại còn có vẻ u oán.

Tôi có thể đoán được người thanh niên này chính là người cũ của anh. Nhưng chẳng sao cả, liên quan gì tới tôi? Tất cả mọi người ngồi ở bàn này cũng chẳng có quan hệ gì với tôi cả. Tôi yêu anh nhưng thậm chí ngay cả chuyện đó cũng không liên quan gì tới anh cả. Tôi làm sao có thể bày trò ghen tuông vớ vẩn trước mặt những người xa lạ này đây?

Tôi có chút hối hận vì đã theo anh tới đây, đi vào thế giới vốn dĩ không thuộc về tôi. Lúc này, tôi rất muốn trốn chạy.

Nhưng chạy không thoát, khi một ly XO khác được đưa tới trước mặt, tôi biết mình đã bị cuốn vào vòng xoáy đó. Cho dù đó có là một cái bẫy hay một cơn lốc cuốn kinh hoàng đi chăng nữa tôi cũng không thể nào giẫy dụa.

Tôi ngẩng đầu lên, thấy người thanh niên khi nãy bưng một ly rượu, ánh mắt oán hận làm cho người khác phải đau lòng. Tôi cố gắng mỉm cười làm cho không khí bớt căng thẳng.

Anh ta cứ đứng nhìn tôi như vậy trong chốc lát rồi cảm thán “Anh Tổng của chúng ta đúng là có con mắt tinh đời, người đẹp như thế này, ai thấy mà không động lòng. Khó trách, công lực tu luyện lâu như vậy chỉ bị hủy hoại trong chốc lát. Nào, anh chàng đẹp trai, tôi kính anh một ly.”

Có người bên cạnh kéo anh ta xuống “Tiểu Nặc, cậu say rồi!”

Tôi uống cạn ly rượu kia. Tôi biết rất rõ, người thanh niên tên là Tiểu Nặc này không hề say, chỉ đơn thuần là anh ta bộc lộ cảm xúc thật của mình mà thôi. Nhìn vào đôi mắt anh ta, tôi có thể thấy được tình cảm thâm thiết mà Tiểu Nặc dành cho anh. Tôi không biết vì sao bọn họ lại chia tay, thậm chí cũng không biết liệu tình cũ giữa bọn họ có còn dây dưa không dứt nữa không. Chắc chắn một điều, sự xuất hiện của tôi là một đả kích rất lớn đối với Tiểu Nặc.

Tôi nhìn sang anh, anh cũng đang nhìn tôi. Có lẽ anh muốn xem phản ứng của tôi thế nào, muốn biết tôi sẽ ứng phó ra sao với những rắc rối trong một đồng nghiệp quan hệ của một người phức tạp như anh. Nhưng đối với một người cố gắng duy trì vẻ lạnh lùng là tôi thì tất cả mọi chuyện đều bình thường, không có gì liên quan tới tôi cả. Tôi trầm mặc, anh chăm chú nhìn tôi. Ngay từ đầu tôi đã biết hai chúng tôi không thể nào hiểu thấu được con người của đối phương, cũng không thể nào xen vào một góc khuất nào đó trong tâm hồn của mỗi người.

Tiệc đã lâu nhưng đồ ăn thì vẫn còn nguyên, hầu như chưa ai đã động tới, chẳng ai tới đây chỉ để ăn cả. Rượu thì đã hết vài chai, ai cũng có hơi men trong người. Tiểu Nặc uống rất nhiều, người ngồi bên cạnh ghé vào tai cậu ta thì thầm liên tục không rõ là nói những gì.

Tôi chỉ ngồi một chỗ, chờ cho tất cả chấm dứt.

Lúc đi ra khách sạn, anh hỏi tôi “Tiểu Thất, em có cảm thấy bữa tiệc hôm nay thật chán ngắt, vô vị không?”

Tôi lắc đầu chậm rãi “Không hẳn là thế, chỉ là em không có cách nào quen được.”

“Anh biết em thích yên tĩnh, thích được ở một mình. Sau này anh sẽ không đưa em tới những dịp thế này nữa.” Anh nói rất chắc chắn như đang cho tôi một lời hứa bền chặt.

“Em không sao.” Tôi thản nhiên.

Thình lình, anh bước lại cầm tay tôi. Tôi có cảm giác như bị điện xẹt qua người, run lấy bẫy, đầu ngón tay cảm thấy ngứa ngáy. Anh cũng cả kinh, chắc không ngờ được phản ứng của tôi lại mạnh mẽ như thế.

Trong lúc nhất thời, không khí ngưng kết.

Tôi yêu anh, có lẽ từ cái ngày gặp nhau đầu tiên tình yêu đó đã được khơi ngòi. Thậm chí có lúc tôi còn có ý định bỏ đi sự tự tôn của mình để cầu xin một chút tình cảm của anh. Nhưng khi anh thể hiện tình yêu với tôi tôi lại không hề đón nhận dễ dàng như mình tưởng. Có thể anh biểu hiện chưa nhiệt thành hay là do cảm xúc của tôi đã chai lì trong suốt ba năm qua, đã không còn biết phải tiếp nhận chân tình như thế nào.

Ngay lúc này đây, anh đứng bên cạnh tôi, giữa chúng tôi là một khoảng trống.

Đêm khuya mùa hè, gió mạnh quét qua từng đợt. Tại nơi yên tĩnh đó, tôi chấp nhận tình yêu của anh, đồng thời cũng cự tuyệt một phần tình yêu đó. Tôi vẫn cho rằng mình hiểu rõ tính cách của bản thân, biết chính mình muốn gì, e rằng tôi đã lầm.

Chúng tôi cứ lặng lẽ đi bên nhau như vậy, cả hai đều duy trì một khoảng cách không xa không gần.

Tôi không biết tại sao đêm nay tôi lại đồng ý đi với anh.

Bạn yêu một người, đơn giản đó là quyền của bạn, không quan hệ gì tới người đó cả.

10. Chương 10: Cuộc Gặp Gỡ Bất Ngờ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

được biên dịch và hiệu chỉnh bởi Tiểu (Hủ) Nam.

Tôi là một người đàn ông, người yêu của tôi cũng sẽ là một người đàn ông. Và, tôi gọi đó là một phép màu.

“Cậu quen Ứng Sinh bao lâu rồi?” Cuối cùng thì Tiểu Nặc cũng nhắc tới người duy nhất mà cả hai chúng tôi cùng quen, có lẽ đây là vấn đề mà chúng tôi không thể nào lảng tránh được.

◦ | ∞ ∞ | ◦

Bệnh.

Sáng sớm ngủ dậy, tôi thấy mũi mình bị nghẹt, giọng khàn khàn, cổ họng khô khốc, nói không ra hơi nữa. Đầu óc thì đau, đứng dậy một chút mà đãảo đảo ngã gục xuống giường.

Vì muốn tránh né anh nên đã hơn một tuần nay tôi không đi gặp Tống Tống. Thành nhóc đó rất không vui, hôm qua nó còn gọi điện hò hét, bắt tôi phải hứa trong điện thoại rằng hôm nay tới thì nó mới chịu cúp máy. Nhưng nhìn dáng vẻ của tôi thế này, xem ra hôm nay lại phải lỡ hẹn với cậu bé rồi.

Sau khi chia tay đêm đi dự tiệc, tôi và anh chưa gặp nhau thêm lần nào. Anh cũng không gọi cho tôi dù chỉ một cú điện thoại. Tôi rất thương anh. Thương cho người đàn ông kiêu ngạo luôn tràn đầy bản lĩnh và tự tin đó, anh luôn lấy tư thế của một kẻ mạnh mà đối mặt với tất cả mọi chuyện. Có lẽ rất ít khi anh phải chịu thất bại, họa chăng là đối với người vợ quá cố, và cả với một kẻ cứng đầu là tôi nữa.

Tôi thì sao? Tôi cố gắng tự nhủ với mình rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn, rằng mình không thể nào bó buộc người ta được nhưng tại sao cứ mỗi đêm dài tĩnh lặng tôi lại âm thầm rơi nước mắt. Tôi yêu anh, sau khi từ chối tình cảm của anh thì tôi lại càng cảm thấy được sức mãnh liệt của tình yêu đó, nó như một ngọn lửa cháy phừng phực ở trong lòng. Tôi không hề hối hận, từ cái nhìn đầu tiên, tôi biết anh là một cái vực sâu không đáy đủ sức để hút tôi, nhấn chìm tôi vào trong đó.

Người đàn ông này, số phận đã định rằng anh sẽ lướt ngang qua đời tôi, tôi sẽ yêu anh chân thành và say đắm nhưng tới một lúc nào đó anh cũng sẽ bỏ tôi mà đi.

Phải chăng người nào yêu nhiều hơn người đó sẽ phải chịu thương tổn hơn gấp bội?

Gọi điện thoại cho Tống Tống nói rằng tôi không tới được, giọng của cậu bé rõ ràng là rất thất vọng nhưng nghe tiếng tôi khàn khàn, đoán là bệnh của tôi không nhẹ nên nó đành ngoan ngoãn nghe lời, nhóc nhỏ còn không quên dặn dò tôi như người lớn “Anh Tiểu Thất, anh phải cố gắng nghỉ ngơi cho khỏe rồi tới chơi với em nha, Tống Tống rất nhớ anh!”

Đúng là một đứa bé ngoan, thế mà tôi lại nhẫn tâm làm nó buồn thêm một lần.

Nghĩ tới chuyện này, đầu tôi tiếp tục lên cơn đau. Với tay lên bàn uống luôn một cốc thuốc ngủ, tôi leo lên giường miên man.

Tám giờ tối tôi mới tỉnh lại, ngoài trời đen kịt. Có nghĩa là tôi đã nằm bệt cả ngày. Cũng may là không còn nghẹt thở nữa, đầu thì bớt đau, nói chung là tốt hơn ban sáng rất nhiều.

Bò xuống giường, giờ này tôi mới mò đi đánh răng rửa mặt. Bụng thấy đói đói, ra là từ sáng tới giờ vẫn chưa bỏ cái gì vào bụng. Tự dưng tôi lại thèm ăn bánh chèo, thế là sữa soạn ra ngoài, ngồi một chạng xe buýt đi tới quán bán bánh chèo ưa thích của mình.

Quán này trước giờ vẫn đông khách, người qua kẻ lại như mắc cửi. Tôi chờ một lúc lâu mới kiếm được chỗ ngồi. Nhưng mới ngồi xuống có người đã trừng mắt nhìn tôi, có lẽ do họ cảm thấy một người ngồi ăn một bàn thì hơi lãng phí. Tôi mặc kệ, tôi ngồi chỗ của tôi, ăn đồ của tôi, mắc mớ gì tới họ?

Tôi gọi một tô cháo nhỏ và một đĩa bánh chèo, cộng với vài quả trứng muối.

Có người bắt ngờ vỗ vai “Lâm?”

Tôi quay đầu lại, vô cùng ngạc nhiên. Người đứng sau tôi là Tiểu Nặc, người thanh niên có đôi mắt u ám trong bữa tiệc hôm nọ đây mà. Đúng là trái đất rất tròn, thành phố này lại quá nhỏ.

Tôi ngậy ra một lúc, cổ họng vẫn chưa hết đau nên không thấy thoải mái.

Anh ta rất lịch sự, đi tới trước mặt tôi, cười “Cậu ngồi một mình?”

“Ừ.” Tôi trả lời một cách máy móc vì chưa kịp bình tĩnh lại sau sự kinh ngạc ban nãy. Gặp lại anh ta nhanh như vậy, lại là ở chỗ này, quả thật có nằm mơ cũng không ngờ tới.

“Tôi cũng một mình.” Cậu ta cười, khuôn mặt tuấn tú càng thêm bắt mắt “Tôi có thể ngồi với cậu không?”

“Đương nhiên là được.” Tôi cười hiền lành, đúng là duyên phận. Tôi rất có cảm tình với người thanh niên này chỉ bởi vì anh ta đã dám bộc lộ cảm xúc thật của mình trong bữa tiệc đêm hôm rồi.

Cậu ta gọi mấy món rồi chúng tôi ngồi tán gẫu. Không ngờ là chúng tôi không hề ngại ngùng, cứ như là bạn bè lâu ngày mới gặp lại vậy. Tiểu Nặc vẫn thoải mái như cũ, tôi thì cũng bớt ngượng ngùng như lúc đầu.

“Tôi với cậu còn chưa chính thức giới thiệu với nhau nhỉ?” Cậu ta cười cười “Tôi họ Trần, Trần Tư Nặc. Cậu có thể gọi tôi là Tiểu Nặc.”

Tư Nặc, một cái tên rất hay. Tôi lễ độ “Tôi họ Lâm, anh có thể gọi tôi là Tiểu Thất.”

“Cậu là con thứ bảy trong nhà?” Tiểu Nặc nghi hoặc.

“Làm sao mà như thế được!” Tôi cười ha hả, “Chỉ là một cái tên mà thôi, không có ý nghĩa gì cả!”

“À.....” Tiểu Nặc đắm chiêu “Đúng nhỉ, lúc chúng mình sinh ra thì nước ta đang thực hiện kế hoạch hóa gia đình.”

“Mẹ tôi cũng không phải là đội trưởng đội siêu sinh để vỡ kế hoạch.”

“Ha ha.....” Cậu ta bị tôi chọc cười. Khi Tiểu Nặc cười rõ lên thật là đẹp, miệng cậu cong lên như ánh trăng khuyết. Chắc chắn Tiểu Nặc là đối tượng lý tưởng của rất nhiều người, đẹp trai, sáng sủa, lại chân thành trong chuyện tình cảm. Tôi không hiểu vì sao anh lại rời bỏ cậu.

Thức ăn được mang lên, chúng tôi vừa ăn vừa nói chuyện.

“Cậu quen Ứng Sinh bao lâu rồi?” Cuối cùng thì Tiểu Nặc cũng nhắc tới người duy nhất mà cả hai chúng tôi cùng quen, có lẽ đây là vấn đề mà chúng tôi không thể nào lảng tránh được. Cậu gọi anh là “Ứng Sinh”, hai chữ ngắn gọn ẩn chứa thâm tình cậu dành cho anh.

“Cũng được mấy tháng.” Tôi thẳng thắn.

“Không lâu lắm nhỉ.” Nghe giọng Tiểu Nặc, có lẽ cậu đang lăm bằm một mình chứ không phải nói chuyện với tôi.

Tôi ngồi cắn bánh chẻo, tự nhiên lại cảm thấy thật khó mà nuốt trôi. Tôi buông đũa, uống một tách trà.

Chốc lát sau, Tiểu Nặc lại hỏi “Tiểu Thất, cậu có yêu anh ấy không?”

Tôi sững sờ khi biết cậu là một người thẳng thắn, bộc trực tới như vậy, đã thắc mắc cái gì là phải tìm hiểu cho kỹ được mới thôi. Nhưng tôi cũng đã quen với những câu hỏi loại này nên chỉ cười, nói ngắn gọn “Yêu.”

“Vậy anh ấy thì sao?” Tiểu Nặc chưa dừng lại.

“Không biết.”

“Không biết?”

“Không biết, tôi thật sự không biết. Anh chưa bao giờ nói, tôi cũng chưa từng hỏi.” Tôi thở dài “Mà bây giờ tôi cũng không muốn biết nữa.”

Tiểu Nặc nhìn tôi một cách là lạ, câu hỏi của cậu đầy vẻ nghi hoặc “Sao vậy? Hai người chia tay rồi?”

“Chia tay?” Tôi cười khẽ, “Chúng tôi chưa từng gắn kết thì chia tay thế nào đây?”

“A?” Tiểu Nặc không thể tin được “Không thể nào, hôm đó rõ ràng anh ấy giới thiệu cậu là BF mà, ai ở đó cũng nghe thấy cả.”

Tôi cười khổ, lắc đầu “Thực lòng mà nói, đó cũng là lần đầu tiên tôi nghe thấy anh nói vậy.”

Tiểu Nặc nhìn tôi, có vẻ chua xót, có phần thương tiếc, một lúc thật lâu sau vẫn im lặng.

Tôi tiếp tục uống trà, tôi không muốn biểu lộ ra đau thương hay khóc lóc gì cả.

Giọng nói của Tiểu Nặc trầm hơn một chút “Tôi cứ tưởng hai người là một cặp đôi hạnh phúc hay ít nhất Ứng Sinh sẽ đối xử với cậu tốt hơn nhưng không ngờ anh ấy vẫn như trước kia vậy.”

“.....”

“Trước kia chúng tôi từng qua lại với nhau.”

“Tôi có thể nhận ra điều đó.”

“Chúng sống với nhau ba năm, cứ nghĩ rằng sẽ bên nhau suốt đời, vậy mà.....”

Tiểu Nặc không nói thêm được, tôi nhìn thấy những giọt nước mắt long lanh trong mắt cậu. Cậu cũng là một người tình sâu nghĩa nặng, cho dù tình xưa đã mất nhưng vẫn chưa thể nào nguôi ngoai.

“Anh rất yêu anh ta!” Tôi cảm thán.

“Đúng vậy!”

“Vậy còn anh ta?” Đến phiên tôi hỏi ngược lại Tiểu Nặc.

Cậu cười khó hiểu, nói trong bất đắc dĩ “Anh ấy không yêu ai cả, Ứng Sinh chỉ yêu chính mình thôi.”

11. Chương 11: Niềm Vui Của Hải

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

do Tiểu (Hủ) Nam biên dịch và hiệu chỉnh.

Tôi là một người đàn ông, người yêu của tôi cũng sẽ là một người đàn ông. Và, tôi gọi đó là một phép màu.

Ivies: Tìm được BF rồi cậu nên vui mới phải

Khinh Hàn: Nhưng mà, Tiểu Thất.....

(´· · °-:|:- -:|:-°· · ´)

Hải bất ngờ gọi điện cho tôi “Bảo bối, tối nay cậu lên mạng đi, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

Khi nhận điện thoại, tôi đang đọc đồng thoại cùng với Tổng Tổng. Lâu lắm không gặp, tôi thấy nó có cái gì đó rất lạ, có vẻ như nó lại sống khép mình như trước. Tôi ôm chặt lấy nó, trong lòng đau đớn vô cùng.

Trên đường về, tôi ghé vào một tiệm internet. Vừa đăng nhập tôi đã nhìn thấy đèn sáng lên trên hình đại diện của Hải.

Khinh Hàn (Nickname của Hải): Bảo bối, cậu đến rồi.

Ivies (Nickname của tôi): Ừ.

Khinh Hàn: Tôi rất nhớ cậu.

Ivies:.....

Khinh Hàn: ha ha.

Ivies: Không phải có chuyện muốn nói sao? Nói đi.

Hải ngừng thật lâu, hình như đang do dự chuyện gì đó, tôi lại tưởng tượng ra ánh mắt ưu tư của cậu ấy. Tôi không biết Hải đang nghĩ gì nhưng chắc chắn điều đó có liên quan tới tôi.

Khinh Hàn: tôi có BF!

A? Nhất thời tôi khiếp sợ, rồi tiếp theo đó là phần khích. Tôi vẫn luôn hy vọng Hải có thể tìm được một người, một người thực sự có thể làm cho cậu ấy hạnh phúc. Tôi biết Hải đã yêu tôi rất nhiều năm và cậu đã yên lặng bảo hộ cho tôi trong suốt những năm tháng đó, chưa từng đòi hỏi bất cứ điều gì. Đối với cậu, tôi vừa cảm kích lại vừa áy náy vì tôi không thể đáp lại tấm chân tình đó được. Hiện giờ, Hải đã tìm được tình yêu đích thực, tôi rất vui mừng và thật lòng chúc phúc cho cậu.

Tôi đánh một biểu tượng khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, rồi viết ——Ivies: Thật không? Vậy thì tôi chúc mừng cậu nhé!

Tôi cứ tưởng rằng Hải sẽ phải vui cười rạng rỡ nào ngờ cậu lại khóc rống lên. Tôi đau xót khi nhìn cảnh cậu ngồi khóc rưng rức cạnh máy tính.

Tôi quay đầu đi không nhìn vào webcam nữa, tôi sợ chính mình cũng sẽ rơi lệ. Cũng may là không sử dụng headphone nên không thể nghe được tiếng khóc của Hải nếu không chắc nội tâm của tôi lại thêm một lần vụn vỡ.

Thật lâu sau, tôi mới trấn định cảm xúc để an ủi cậu ấy.

Ivies: Hải, đừng khóc.

Khinh Hàn: Thực xin lỗi....

Ivies: Tìm được BF rồi cậu nên vui mới phải

Khinh Hàn: Nhưng mà, Tiểu Thất.....

Ivies: Tôi không sao đâu, thật đấy... Đôi khi chúng ta phải tự biết cách quên đi một số chuyện, phải biết buông tay thì mới có được một lối thoát mới, không phải sao?

Khinh Hàn: Cậu sẽ không trách tôi chứ?

Ivies: Làm sao mà tôi trách cậu được, cậu đã bên tôi nhiều năm như vậy rồi.

Có nhiều chuyện không nhất thiết phải nói ra mọi người đều có thể hiểu được. Cậu tìm được hạnh phúc rồi, trong lòng tôi chỉ có một cảm xúc, vui mừng cho cậu.

Khinh Hàn: Nhưng mà Tiểu Thất, tôi thật sự vẫn rất thích cậu, tôi sợ mình sẽ không buông tay được.

Ivies: Tôi biết, đó chỉ là một thói quen thôi.

Tôi cũng yêu cậu, nhưng thứ tình yêu giữa chúng ta không thể gọi là tình yêu được.

Hãy tin tôi, Hải, có đôi khi cần phải bỏ qua cơ hội này thì mới nắm được cơ hội khác. Hạnh phúc cũng có nhiều loại mà.

Khinh Hàn: Tôi tin cậu, nhưng cậu phải hứa với tôi, dù sau này có chuyện gì đi chăng nữa thì cậu vẫn phải đối xử tốt với tôi như vậy, không được bỏ rơi tôi.

Ivies: Vậy cậu cũng phải đồng ý suốt đời này sẽ vẫn quan tâm tới tôi như trước kia.

Cuối cùng thì Hải cũng nở một nụ cười, một nụ cười vừa thoải mái vừa muộn phiền.

Để có được quyết định này, chắc chắn cậu ấy đã phải đắn đo rất nhiều, có lẽ Hải đã dày vò bản thân mình với ý nghĩ rằng cậu đã phản bội tôi. Phải cố quên đi một thứ tình cảm đã theo mình nhiều năm, đó chưa bao giờ là điều dễ dàng. Nhưng chỉ cần tình yêu vẫn ở phía trước thì chúng ta luôn có can đảm để tiến tới,

không e ngại dù ngay từ đầu biết rằng đó chỉ là một ngõ cụt, không sợ hãi khi biết rằng cuối cùng ta vẫn phải tan nát cõi lòng.

Khinh Hàn: Tôi cho cậu xem ảnh của cậu ấy nhé?

Ivies: Được.

Trên màn hình của tôi xuất hiện một tấm ảnh. Tôi phóng to nó tới cỡ lớn nhất. Đúng như tôi mới tưởng tượng, người trong ảnh là một thanh niên khá đẹp trai, đặc biệt là hai đôi mắt sáng ngời cộng với hai hàng lông mày đen nhánh, đôi môi dày gợi cảm pha lẫn chút hoang dã. Tôi đoán rằng anh ta là một người sống tự do, thậm chí có phần phóng khoáng, không gò bó bản thân. Có thể anh ta giống tôi ở chỗ mạnh mẽ nhưng lại không hề sợ sệt, âu lo như tôi. Điều tôi thấy tuyệt nhất chính là tôi tin rằng người đàn ông này sẽ làm cho Hải được hạnh phúc.

Ivies: Rất tuần tú, cực kỳ xứng lứa vừa đôi, lo mà giữ cho kỹ đi!

Khinh Hàn: Không phải lo, tôi sẽ không thụ động nữa đâu.

Ivies: Cố gắng lên! Chúc hai người luôn hạnh phúc.

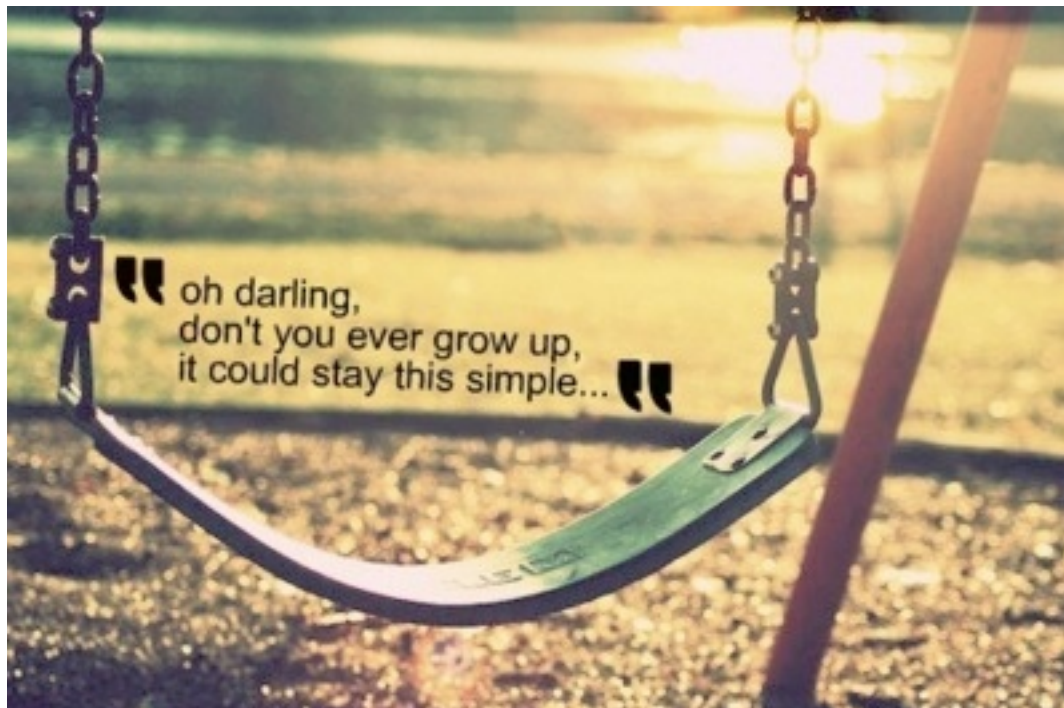
.....

Đi ra khỏi tiệm internet đã là đêm khuya. Trời bỗng dưng có mưa phùn bay lất phất làm cho cái oi bức đêm mùa hạ tiêu bớt một phần. Từng hạt mưa long lanh dưới ánh đèn đường làm cho lòng tôi rộn rã.

Tôi cảm thấy lạnh, rồi lại nhớ về dáng vẻ ưu thương của Hải khi này, nhớ tới nụ cười ngọt ngào, vòng tay ấm áp của Vũ. Nhớ cả khuôn mặt tuần tú, phong trần của Tống Ứng Sinh. Nhớ Tiểu Tuấn từng ôm tôi “Anh, phải cố gắng chăm sóc bản thân mình!”. Nhớ đôi mắt tổng ứng sinh sầu của Tư Nặc, nét già cỗi phong sương trên khuôn mặt của mẹ, nhớ tới gương mặt non nớt, u buồn của Tống Tống.

Nhớ, nhớ rất nhiều. Trong một khoảnh khắc đó, tất cả mọi chuyện từng diễn ra đều lần lượt xuất hiện trong tâm trí tôi.

Thế giới rộng lớn này vẫn chưa từ bỏ tôi thế nhưng tôi lại tìm cảnh phá hủy chính mình, và lần nào cũng vậy, tôi luôn là kẻ thất bại.

12. Chương 12: Tâm Sự Đêm Vắng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

do Tiểu (Hủ) Nam biên dịch và hiệu chỉnh.

Tôi là một người đàn ông, người yêu của tôi cũng sẽ là một người đàn ông. Và, tôi gọi đó là một phép màu.

Tôi biết mình là một người mâu thuẫn. Rõ ràng yêu anh nhưng lại không dám đón nhận tình cảm của anh để tới bây giờ, cả hai chúng tôi đều chìm trong khổ sở. Có lẽ tình yêu của tôi là một thứ tình yêu ích kỷ, một thứ tình yêu yếu đuối.

(~··°-:~ -:~°··~)

Cho dù bạn có muốn hay không, thời gian vẫn cứ mãi trôi đi, nó không phụ thuộc vào việc bạn vui hay bạn buồn, kim giây trên đồng hồ cứ gõ từng nhịp, từng nhịp cho đến một lúc nào đó, tất cả sẽ trở thành vĩnh hằng.

Tôi châm một điếu thuốc, ngồi trên sân thượng của ký túc xá. Đêm đã khuya, bốn phía xung quanh yên tĩnh không một tiếng động. Không đèn, mọi vật ngoan ngoãn chìm dần vào giấc ngủ say. Ánh trăng hạ xuống trên bề mặt khiến cho tôi có cảm giác như bản thân mình đang bị phán xét bởi một thứ quyền lực tối cao của tạo hóa.

Tôi vuốt ve khuôn mặt hao gầy của mình, cảm thán sự bạc bẽo của thời gian, hồng nhan chớp mắt đã già, tôi cười thầm. Tôi biết, tôi đã già cỗi đi rất nhiều trước sự tàn phá tới khắc nghiệt của quá khứ.

Tôi rất nhớ Tống Ứng Sinh, rất nhớ, đó là một thứ tưởng niệm mà bạn không thể nào khắc chế nó được. Nó trút đầy cả tâm linh, tràn vào cả từng suy nghĩ, hành động của tôi.

Hai người bọn tôi vẫn chưa gặp nhau. Tôi đã quay lại làm gia sư cho Tống Tống như trước nhưng vẫn chưa thấy được anh dù chỉ một lần. Không biết do anh thật sự bận rộn hay vẫn còn lảng tránh tôi.

Thật ra tôi rất muốn được nhìn thấy anh tuy rằng gặp anh rồi chỉ làm cho cả hai khó xử, nhưng tôi rất muốn, rất muốn. Chỉ cần khuôn mặt dạn dày sương gió ấy xuất hiện trước mặt thôi là tôi đã thỏa mãn rồi.

Tôi biết mình là một người mâu thuẫn. Rõ ràng yêu anh nhưng lại không dám đón nhận tình cảm của anh để tới bây giờ, cả hai chúng tôi đều chìm trong khổ sở. Có lẽ tình yêu của tôi là một thứ tình yêu ích kỷ, một thứ tình yêu yếu đuối. Tôi muốn suốt đời này được yêu thương một người, một người trong tầm tay của tôi nhưng anh lại luôn ở một nơi nào đó thật xa, tôi chỉ có thể đứng một chỗ mà thăm quan vọng. Một khi anh tiến lại gần, tôi lại run lên như một con thỏ nhát gan, không biết phải làm thế nào, đành phải cụp đuôi lại chạy trốn.

Tình yêu của tôi cho tới bây giờ vẫn luôn có nhiều xu hướng đối lập với nhau như thế, đôi lúc nó còn có nét khốc liệt. Nhưng khốc liệt càng nhiều, người ta lại càng lặn xả vào nó, không thể tự kiềm chế như một con thiêu thân biết sẽ chết nhưng vẫn cứ lao đầu vào biển lửa, muôn đời không hối hận, vĩnh viễn cũng không được siêu sinh.

13. Chương 13: Chuyện Của Tư Nặc Hay Là Chuyện Của Tôi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

do Tiểu (Hủ) Nam biên dịch và hiệu chỉnh.

Tôi là một người đàn ông, người yêu của tôi cũng sẽ là một người đàn ông. Và, tôi gọi đó là một phép màu.

“Tiểu Thất, cậu có thấy hai đứa mình đều là hai thằng ngốc không? Chỉ vì một người đàn ông mà hành hạ mình ra thế này.” Tư Nặc đã mở lời nhắc tới anh trước.

“Cậu nói gì vậy?”

(´·.°:-|:-:|:-°·´)

Khai giảng, tôi bận rộn trở lại.

Mới đó thôi mà tôi đã học học kỳ đầu của năm ba. Để bước tới đoạn đường này, tôi đã phải trả giá rất nhiều, nhưng không sao cả, vì tương lai của tôi, và vì cả Vũ nữa. Tôi luôn cố gắng làm cho cuộc sống mình bình lặng nhưng vui vẻ, nhưng rốt cuộc cũng không thể tránh được những xáo trộn do chuyện tình cảm mang lại.

Sau khi học xong một tiết văn học, tôi đi tới chỗ hẹn với Tiểu Nặc.

Sau lần ngồi chung ở quán bánh chảo, chúng tôi đã trở thành hai người bạn tốt. Có lẽ do sự mãnh liệt trong tình cảm và suy nghĩ mà chúng tôi rất dễ dàng xích lại gần nhau, hoặc cũng có thể do cùng yêu một người

đàn ông mà tôi và cậu đều thương cảm cho đối phương ít nhiều.

Tư Nặc chờ tôi trước cửa quán Khổng Đức. Cậu ta mặc một đồ cái quần tây màu lam nhạt, và một cái áo sơ mi màu hồng phấn, cái vòng bạc trên cổ tay phát ra ánh quang dưới ánh mặt trời, tại Tư Nặc còn đeo một chiếc khuyên rất tinh xảo. Nhìn cậu rất chau chuốt và thu hút. Không thể phủ nhận cậu là một người đẹp trai, ăn mặc phong cách, nhìn cậu như vậy tôi cũng cảm thấy vui lên.

Thấy tôi đến, Tư Nặc cười rất có duyên rồi chạy lại nắm tay tôi “Tiểu Thất, cậu tới rồi.”

Chúng tôi cứ nắm tay nhau đi trên đường như vậy, không thềm để ý tới ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Tại cái thành thị nhỏ này, hành động đó đúng là “Coi trời bằng vung”. Bọn tôi lười để ý, chỉ cần mình cảm thấy vui vẻ là tốt rồi.

Tôi ít đi dạo phố, thường ngày cũng không quan tâm tới ngoại hình của mình lắm nên chẳng có hứng thú mua sắm thứ gì. Nói ra thì không ai tin, nhưng học ở đây hai năm rồi nhưng tôi vẫn như là một người lạ đối với thành phố này. Chỗ tôi đến nhiều nhất chính là một nhà sách ở trung tâm. Tư Nặc thì hoàn toàn ngược lại, cậu ta cứ như là một tín đồ cuồng đạo mua sắm, đi tới đi lui, suýt xoa nhìn ngắm từng món đồ được bày bán, thấy cái gì hay liền mua ngay về nhà.

Cho nên, thực tế là Tư Nặc đi dạo, còn tôi đi xách đồ cho cậu.

Chúng tôi đi trên phần đường dành riêng cho người đi bộ. Tư Nặc mua mấy cái túi, trong đó chủ yếu là quần áo, ngoài ra là rất nhiều phụ kiện đi kèm. Nào thì keo lột mụn, mặt nạ trái cây, kem dưỡng che nếp nhăn, mắt kính, dớ chân đủ màu... Bình thường cũng đã đẹp nhưng Tư Nặc vẫn cực kỳ thích chưng diện.

Nhìn cậu ta đi tung tăng với mấy chiếc túi như một đứa trẻ, tôi không nhịn được cười. Đây là còn chưa kể tới hai chiếc túi khá lớn mà tôi đang cầm giúp cậu bên này. Tư Nặc nhìn tôi bằng ánh mắt cảm kích. Cả hai người bọn tôi đều rất tâm đầu ý hợp.

Mệt quá, đi không nổi nữa, Tư Nặc ngồi xuống thở hổn hển “Tiểu Thất, mình về đi, đi về nhà của tôi, tôi sẽ pha cà phê cho cậu.”

“Ừ” Tôi vui vẻ nhận lời.

Nhà của Tư Nặc ở phía nam thành phố, gần phía mé sông. Đẩy cửa sổ ra là có gió lộng ulla ngay vào phòng mang lại cảm giác mát lạnh hiếm có nơi thị thành đông đúc.

Tư Mặc mệt, đi tắm, tôi ở ngoài thăm quan ngôi nhà của cậu.

Nhà cậu là một căn hộ chung cư cỡ nhỏ, khoảng chừng năm mươi mét vuông, đây là kiểu nhà đơn dành cho một người.

Đồ vật trong nhà khá là đơn giản, có một chiếc giường, một bàn máy vi tính và một cái tủ quần áo cực lớn. Trên bàn máy tính có mấy quyển tạp chí để lộn xộn, một tấm ảnh Tư Nặc chụp chung với Tống Ứng Sinh. Cậu tựa vào vai anh rất thân mật, đằng sau là khung cảnh nước non xanh biếc, trời xanh thăm thẳm.

Tôi cầm khung ảnh lên. Khi đó, Tống Ứng Sinh rất trẻ, chưa đậm nét trải đời như bây giờ. Tư Nặc cũng hoạt bát, ngây thơ hơn. Bọn họ thật là xứng đôi, vậy thì vì sao, vì sao lại ra có sự này?

“Tấm ảnh đó được chụp năm năm trước ở suối Hoa Nham.” Giọng nói của Tư Nặc đột ngột vang lên làm tôi giật mình. Tôi rất tập trung nhìn tấm ảnh, không hề biết cậu đứng phía sau từ lúc nào.

Tôi nói nhỏ “Rất đẹp.”

“Đúng vậy, rất đẹp.” Tư Nặc cảm thán “Nhưng đẹp tới đâu đi nữa thì cũng đã là quá khứ.”

“Nhưng cậu vẫn còn giữ nó.”

“Tôi không vứt nó đi được.....” Nước mắt của Tư Nặc lại tràn mi. Tình cảm của cậu dành cho anh thật sự rất sâu đậm, cho tới bây giờ, chỉ cần nhắc lại nó cũng có thể khiến cho cậu suy sụp.

Tư Nặc ngồi gần lại đây, khẽ dựa vào người tôi. Tôi ôm chặt lấy cậu ấy, khóc cùng với cậu.

“Tôi vẫn giữ tất cả. Quần áo anh từng mặc, tách cà phê anh từng uống, cái bút anh từng dùng, cái gối anh đã gối khi ngủ... Tất cả vẫn còn nguyên, chúng nó luôn ở cạnh tôi, làm bạn với tôi, suốt ngày suốt đêm. Tất cả, tất cả đều là những kỷ vật còn sót lại, nó là những thứ duy nhất cho tôi biết mọi thứ đã qua không phải là ảo giác.” Giọng nói của cậu rất bình tĩnh, tựa hồ muốn chứng tỏ những thứ này không liên quan gì tới cậu nhưng ánh mắt của cậu cho tôi biết cậu vẫn luôn để ý tới chúng. Tình cảm sâu nặng ấy vẫn ghim chặt tận đáy lòng cậu, cho dù nó sẽ phai mờ dần thì Tư Nặc cũng không thể nào thoát khỏi nó được.

Tôi đau lòng vuốt ve khuôn mặt của Tư Nặc, lau khô những giọt nước mắt. Giờ đây, cậu tựa vào lồng ngực tôi như một đứa trẻ. Có lẽ Tư Nặc đã quá đổi mệt mỏi, chỉ chốc lát sau, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Tôi đặt Tư Nặc nằm xuống gối rồi cũng nằm kế bên cậu. Đây chính là chiếc gối mà anh từng gối, chắc chưa lâu lắm, không biết có còn chút hơi thở nào của anh hay không? Nghĩ thế, một lúc sau, tôi cũng ngủ.

Tỉnh lại thì thấy mọi thứ tối đen, đầu rất đau nhức, tôi không biết mình đang ở đâu.

Nhìn qua di động, bây giờ đã là bốn giờ sáng, chẳng bao lâu sau bình minh một ngày mới sẽ chính thức bắt đầu.

Tư Nặc vẫn đang say ngủ, tôi có thể nghe thấy nhịp thở đều đều của cậu, chắc có lẽ chỉ trong giấc mộng Tư Nặc mới được giải thoát.

Tôi mượn tạm một bộ quần áo ngủ của Tư Nặc mặc vào người, tựa ở ban công, hút thuốc. Đã thành thói quen trong mấy ngày qua, cũng tư thế này, cũng một điếu thuốc trên tay, tôi nhớ lại rất nhiều thứ. Vũ, Hải, và cả anh.

Trời sáng, sương sớm lành lạnh mà mát mát. Tự nhiên tôi cảm thấy đói nên dập thuốc, mở tủ lạnh của Tư Nặc ra xem cậu có gì để đãi khách không. Trong tủ lạnh có rất nhiều thứ, nước chanh, bia rượu, sữa,... đủ cả nhưng ngặt nỗi không có thứ gì có thể ăn ngay cho đỡ đói. Tôi chán nản, lục tung mấy ngăn dưới cũng chỉ tìm thấy một vài thứ đồ nguội được đóng bao sẵn. Thế là đành bật bếp, tự mình nấu cơm.

Khi Tư Nặc tỉnh lại, cơm cũng gần xong. Cậu dụi mắt, ngạc nhiên nhìn lên cái bàn quen thuộc của mình, câu đầu tiên Tư Nặc nói là “A, thơm quá!” Nói xong, Tư Nặc bước vội xuống giường. Tôi chặn cậu lại “Làm cái gì thế? Cậu có phải trẻ con ba tuổi đâu? Mau đi đánh răng rửa mặt đi!”

Tư Nặc cười ngây ngô.

Chờ cậu vệ sinh xong, chúng tôi ngồi xuống bàn. Có tổng cộng bốn món, không sang trọng gì nhưng ít ra cũng khá đủ chất dinh dưỡng.

Tư Nặc rất là vui vẻ, mở một chai rượu, nói là phải ăn mừng.

Tôi không hiểu “Ăn mừng cái gì?”

Tư Nặc cười lém lỉnh “Ăn mừng tôi có một người giúp việc chăm chỉ là cậu ấy mà!”

“Đi tới địa ngục đi.” Tôi tức giận.

Tư Nặc cầm tay tôi, chân thành “Nói thật, Tiểu Thất, đã lâu rồi tôi không có cảm giác ấm cúng như vậy, cảm ơn cậu!”

Tôi nhìn cậu, hiểu ý, cười.

Sau một đêm nghỉ ngơi, tinh thần của Tư Nặc đã khá hơn rất nhiều. Cả hai đều đói nên chỉ dăm phút là đánh bay mấy đĩa thức ăn trên bàn. Cơm no rượu say, Tư Nặc xoa xoa bụng “Ài, thích thật, no quá đi mất!”

Tôi rửa bát xong, định quay về, hôm nay là ngày cuối tuần, tôi phải đi đăng ký học thêm hai môn chuyên ngành nữa.

Tư Nặc lại giãy lên không chịu để tôi đi, cuối cùng, thấy cậu làm nũng còn hơn cả Tống Tống tôi đành giơ cờ trắng đầu hàng. Tôi nghĩ Tư Nặc rất đáng thương, cậu vẫn cứ quanh quẩn mãi trong cái vòng không lối thoát với anh, nếu không chán thì cũng buồn mà chết mất!

Mấy ngày sau đó tôi đều ở lại cùng Tư Nặc. Nói chuyện, xem phim, nghe nhạc với cậu. Tối bữa thì tôi nấu cơm hoặc đi ăn ngoài. Một thì cả hai lại ôm nhau ngủ như hai con cún con. Chúng tôi rất giống anh em một nhà, tương thân tương ái. Ở bên cạnh Tư Nặc, tôi thấy rất phần chấn, yêu đời.

Duy chỉ có anh là đề tài cấm kỵ của chúng tôi. Tuy rằng cả hai luôn nỗ lực không nhớ, không nhắc tới anh nhưng cuối cùng thì không thể nào trốn tránh được.

“Tiểu Thất, cậu có thấy hai đứa mình đều là hai thằng ngốc không? Chỉ vì một người đàn ông mà hành hạ mình ra thế này.” Tư Nặc đã mở lời nhắc tới anh trước.

“Cậu nói gì vậy?”

“Cậu có cảm thấy làm thế đáng hay không? Anh ta chỉ là một người ích kỷ.”

“Tôi không biết. Tôi không hiểu anh ấy nhiều lắm. Đáng hay không đáng, tôi chưa từng nghĩ tới, vì đó không phải là chuyện quan trọng.”

.....

“Tiểu Thất, lúc trước tôi cứ cho rằng tình cảm là một thứ mà con người ta không bao giờ hiểu nổi, lại càng không thể kiểm soát được. Vì anh ta, tôi đã bỏ học, bỏ cả quê quán, gia đình... thế mà cuối cùng anh ta cũng bỏ tôi. Nhưng anh ta cũng vì tôi mà mất đi nhiều thứ. Tôi không biết rốt cuộc ai được, ai mất?”

“.....”

“Biết vì sao chúng tôi lại chia tay không?”

“Vì sao?”

“Vì sự tồn tại của tôi đã phá tan giấc mộng của anh ta.”

“Ý cậu là người vợ xấu số kia?”

“Đúng vậy.....”

Tôi không hé răng, chờ Tư Nặc nói tiếp.

“Khi mới quen nhau, tôi đang ở Bắc Kinh. Lúc ấy tôi rất trẻ, mới vừa bước chân vào giảng đường đại học. Anh cũng đã có một gia đình, một gia đình đúng nghĩa của nó. Về sau tôi biết, có một gia đình hoàn hảo chính là ước mơ cả đời này của anh. Nhưng ước mơ đó lại bị chính anh phá hủy vì anh không thể không đối mặt với sự thật mình là một người đồng tính luyến ái. Nhất là từ sau khi gặp tôi, bản ngã trong anh càng trở dậy mãnh liệt, không thể khống chế. Mà tôi cũng yêu anh như một người mất trí, bỏ lại tất cả, chạy tới thành phố nhỏ này chỉ mong được ở gần anh.”

“Yêu cầu của tôi nào có quá đáng, tôi chưa từng muốn hủy hoại gia đình của anh. Chỉ cần anh còn yêu tôi, chỉ cần đảm ba ngày anh đến với tôi một lần thôi là đủ. Với ý nghĩ đó, tôi đã gắng gượng ở lại nơi này, tới đây cũng hơn năm năm rồi!”

“Hai, ba năm đầu chúng tôi vẫn rất hạnh phúc tuy thời gian dành cho nhau rất hạn chế. Anh là một người bận rộn, vừa lo làm ăn, vừa muốn hoàn thành trách nhiệm của một người chồng, một người cha. Tôi hiểu và cảm thông, chưa bao giờ oán trách anh điều gì, thậm chí càng vì thế mà quý trọng hơn từng phút, từng giây chúng tôi được ở cạnh bên nhau. Tôi chỉ muốn suốt đời này, cứ những lúc mệt mỏi là lại được tựa vào lồng ngực của anh.”

“Nhưng mọi chuyện đã chấm dứt. Đi đêm lắm cũng có ngày gặp ma, vợ anh đã phát hiện ra quan hệ của chúng tôi. Chị ấy là một người yêu chồng hết mực, không chịu nổi cú sốc đó, chị chọn con đường kết liễu cuộc đời mình. Tôi hiểu được cảm giác của chị, cảm giác bị người mình yêu thương nhất, người mình quý trọng hơn cả bản thân phản bội, đau đớn đó làm cho ta không thể nào chịu đựng được. Sau đó, anh đã đi. Anh bỏ lại một cục diện rối rắm do tôi và anh tạo ra cho mình tôi tự giải quyết.”

“Nhưng điều khiến tôi đau lòng nhất chính là anh lại hận tôi, đem tất cả mọi chuyện quy thành tội lỗi của tôi. Dùng những lời lẽ cay nghiệt nhất mà chất vấn, ruồng bỏ tôi. Người tôi yêu nhất, lại chính là người

hận tôi nhất. Đúng, đó là sai lầm của tôi, tôi thừa nhận. Thậm chí cho tới bây giờ tôi vẫn mắc phải sai lầm đó, sai lầm vì đã yêu anh.....”

Tôi lắng lắng nghe Tư Nặc tâm sự, ngực thắt lên từng cơn lúc nào không hay. Trên mặt cậu ấy vẫn không có biểu cảm gì đặc biệt, chắc có lẽ không đau vì quá đau nhưng nước mắt, nước mắt vẫn cứ rơi xuống không ngừng. Những giọt nước mắt âm thầm không tiếng động chính là từng khối tâm can đã vụn vỡ của cậu.

“Cậu có từng nghĩ tới chuyện làm lại từ đầu không?” Tôi hỏi

“Không có.”

“Cậu nghĩ rằng không còn cơ hội?”

“Không phải không có cơ hội, mà là không có khả năng. Có một số việc có thể dễ dàng bắt đầu lại từ đầu, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Nhưng cũng có những chuyện không thể, không bao giờ có thêm cơ hội lần thứ hai. Tôi còn yêu anh, nhưng vết thương lòng của cả hai đều quá sâu, không có cách nào để hàn gắn.”

“Biết vậy, sao không buông tay đi?”

“Buông tay?” Tư Nặc cười khổ “Cậu có buông được không?”

Tôi không nói gì.

14. Chương 14: Nút Thắt Được Tháo Gỡ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

do Tiểu (Hủ) Nam biên dịch và hiệu chỉnh.

Tôi là một người đàn ông, người yêu của tôi cũng sẽ là một người đàn ông. Và, tôi gọi đó là một phép màu.

Em không thể nào bù đắp được những thương tổn mà em đã gây ra cho anh nhưng em cũng không mong sẽ được anh tha thứ. Em chỉ hy vọng anh có thể sống thật vui vẻ. Cho dù giấc mơ có tan biến, đời thực vẫn còn, đúng không anh?

(´·.o-:|:- -:|:-o.´·)

Hơn mười một giờ đêm, ký túc xá nơi tôi ở vẫn rất náo nhiệt. Có người tắm rửa, có người đọc sách, có người nói chuyện phiếm, có người nghe nhạc. Tôi lấy một CD tuyển tập của Lene Marlin cho vào máy, mở bài mà tôi thích nhất “A place nearby”.

Dùng ấm điện pha một tách trà hoa lài. Mùi hương thoang thoang lan tỏa khiến cho tâm hồn thư thái. Tôi châm một điếu, hít thật sâu, phả ra một ngum khói dày đặc. Đêm nay tôi sẽ tận hưởng không gian riêng của mình cùng với cuốn tiểu thuyết Thành phố không mùa xuân.

Tiếng chuông di động bỗng vang lên. Tôi vội mở ra, là số điện thoại nhà của anh. Chắc chắn là Tổng Tổng gọi tới.

Quả nhiên là giọng nói trẻ con đáng yêu của nó “Anh Tiểu Thất...?”

“Đồ quỷ nhỏ, sao giờ này còn chưa ngủ?” Tôi nhẹ giọng trách nó.

“Anh ơi, em sợ!” Giọng nói của Tổng Tổng rất run, lúc ấy tôi mới nhận ra rằng hình như nó đang khóc thút thít vì sợ.

“Sao lại thế, Tổng Tổng. Ba ba đâu?” Tôi hỏi nó, chắc có lẽ đã xảy ra chuyện rồi.

Tổng Tổng khóc nức nở “Ba ba không về nhà mấy ngày rồi. Anh Tiểu Thất, em sợ lắm. Hu hu ...”

Trời đất! Mấy ngày rồi không về, để cho một đứa trẻ sáu tuổi phải ở nhà một mình. Đây không phải là tác phong của anh. Chẳng lẽ, anh... Lòng tôi vô cùng lo lắng. Tôi vẫn yêu và vẫn quan tâm tới người đàn ông ấy, nghĩ tới tình huống xấu có thể xảy ra cho anh là tim tôi lại đập loạn nhịp.

Tổng Tổng vẫn khóc, nó đang rất hỗn loạn, hoảng sợ. Thằng bé này thật đáng thương, cứ phải chịu tổn hại chỉ vì sự ích kỷ của những người lớn chúng tôi. Tôi không đành lòng “Tổng Tổng đừng sợ, anh sẽ tới với em ngay!”

Tôi khoác tạm một cái áo vào rồi chạy xuống dưới, cửa cổng đã bị khóa, chỉ còn cách trèo tường mà ra. Cũng may là cửa không cao, đây cũng không phải lần đầu tiên tôi làm chuyện này, có thể nói là ngựa quen đường cũ nên trèo ra ngoài rất dễ dàng.

Ra khỏi cổng rồi, chạy một đoạn dài mới bắt được một chiếc taxi. Ngồi trên xe, tôi liên tục hối thúc bác tài chạy nhanh hơn. Khoảng cách vốn không xa lúc này lại trở nên dài quá đổi.

Khi tới nơi, tôi thấy Tổng Tổng đang ngồi ngoài cửa, hai tay bịt hai tai. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nó rất mỗi mệ, ánh mắt hoảng hốt, lẫn vào đó là những giọt nước mắt chưa khô.

Vừa thấy tôi đến nó đã nhào vào lòng ngực của tôi gào khóc. Tôi ôm nó thật chặt, thực sự lúc ấy như có con dao cứa vào tim tôi, tôi cố gắng xoa đầu nó “Tổng Tổng đừng sợ, có anh ở đây!”

Tôi ôm Tổng Tổng vào phòng, đóng cửa lại. Đặt nó lên nệm êm, tôi đắp chăn và hát ru nó ngủ, vừa hát tôi vừa lau khuôn mặt ngoem nguếch tội nghiệp của nó. Nó đã nghe lời, nín khóc và nhắm mắt lại. Có lẽ do sợ hãi quá lâu nên nó mệt, ngủ thiếp đi không lâu sau đó.

Tôi gọi điện nhiều lần cho anh nhưng anh vẫn tắt máy. Gọi lần nào cũng chỉ nghe thấy giọng của tổng đài viên “Số điện thoại quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin vui lòng...”

Nước mắt lăn dài không thể ngăn lại, không biết tôi khóc cho Tổng Tổng hay khóc thương cho mối tình vô vọng của mình.

Quá mệt, tôi buông xuôi tất cả. Tựa người vào giường, ôm chặt lấy Tổng Tổng. Nước mắt vẫn chưa ngừng rơi.

Lúc rạng sáng, tầm bốn giờ, tôi nghe thấy tiếng mở cửa, anh đã về.

Tôi đi ra phòng khách, nhìn thấy anh thất tha thất thểu vịn vào bức tường lê từng bước, ngã bổ vào ghế sofa. Trên người anh nồng nặc mùi rượu nặng, và cả mùi son phấn, nước hoa rẻ tiền khiến tôi cảm thấy ghê tởm. Anh đã uống rất nhiều, nhưng có lẽ chưa say.

Một lúc lâu sau anh mới nhận ra sự tồn tại của tôi trong căn phòng đó, anh ngạc nhiên, cố gắng ngồi thẳng người, xấu hổ “Tiểu Thất, sao em lại ở đây?”

Tôi không để ý tới câu hỏi đó, đi vào nhà bếp lấy bình nước nóng pha một ly trà đường cho anh. Anh lúng túng không biết làm sao nhưng cũng đưa tay nhận lấy.

Tôi ra ngoài nhẹ nhàng khóa cửa lại rồi vào ngồi một bên ghế nhìn anh uống ly trà tôi vừa pha. Người đàn ông mà tôi yêu, cả người đầy vẻ thương tâm, thứ tôi thấy bây giờ không phải là khí thế, phong độ mà là sự mệt mỏi tới cực điểm. Thế mà anh vẫn cố gắng uống trà thật lễ độ, trước mặt tôi anh luôn tỏ ra là một người có nhân cách tốt. Thật khó có thể tưởng tượng cảnh anh từng ruồng rẫy Tư Nặc, đó cứ như không phải là anh vậy, chắc cũng vì thế mà Tư Nặc càng đau lòng hơn.

Chúng tôi cứ ngồi trầm mặc như vậy.

Tôi vẫn mong gặp anh nhưng không có cơ hội. Giờ gặp rồi lại không biết phải nói với nhau chuyện gì. Cả hai cùng lẩn tránh, cố gắng để đối phương không nhìn ra sự yếu đuối của mình. Hai chúng tôi chạy ngược chiều nhau, chạy mãi, chạy mãi cho tới khi kiệt sức mà quy ngã.

Tách trà gần cạn, tôi đưa tay đón lấy. Đột nhiên anh nắm lấy tay tôi, nắm rất chặt làm cho tôi cảm thấy đau và cũng rất lo lắng.

Tôi cố tình giãy, anh lại càng xiết chặt hơn, không hề có ý định nhượng bộ. Tôi vẫn dùng dằng, vận hết sức mà vẫn không thành công. Tách trà rơi xuống “Choang...!” Tôi đứng lặng, mặc cho anh muốn làm gì thì làm, nước mắt cứ thế tiếp tục chảy ra.

Anh kéo mạnh tôi vào lồng ngực. Rồi hôn tôi như chưa bao giờ được hôn. Tôi nhắm mắt lại.

.....

Trời sáng rất nhanh. Tia nắng ban mai len vào song cửa nhỏ, có cái gì đó thật mới mẻ đang tiến đến với tôi, không biết có phải nhờ những tia nắng dịu ngọt kia không?

Tôi ngồi dậy trên ghế sofa. Anh nằm ngay bên cạnh, thoải mái mà ngủ. Trên gương mặt anh tuần của anh có một nụ cười rất mãn nguyện. Tôi xúc động, lướt nhẹ qua hàng lông mi của anh. Đặt lên vầng trán thông minh ấy một nụ hôn chưa xót tận đáy lòng. Tôi biết, đã tới lúc tôi phải đi.

Em yêu anh, Ứng Sinh. Em thật may mắn vì có thể xuất hiện trong cuộc đời của anh, để lại trong đó một dấu vết dù sâu dù nông, mặc cho dấu tích đó đã biến thành vết thương trong em. Em cảm ơn anh đã cho em biết yêu một lần nữa, cảm ơn anh đã đi cùng em đoạn đường này. Đối với những người không thể ở bên nhau như chúng ta, cách tốt nhất chính là chia xa thôi. Em sẽ đi. Và sẽ cố gắng quên anh...

Anh cũng buông tay, anh nhé!

Tôi lấy một tấm chăn ở phòng trong ra đắp lên người anh. Anh ngủ rất say, anh khê nghiêng người, miệng anh có một tiếng rên thoải mái nho nhỏ. Người đàn ông quyền lực này đang ngủ say như đứa trẻ bên cạnh tôi.

Đẩy cửa phòng Tổng Tổng ra, tôi lại thấy khuôn mặt như thiên thần nhỏ đáng yêu của nó. Tôi cúi xuống hôn nó một lần nữa rồi đóng cửa quay đi. Tôi không muốn khiến cha con họ thức giấc, tôi muốn mình đi khi hai người họ đang hạnh phúc, có lẽ chỉ có vậy tôi mới cảm thấy thanh thản hơn phần nào.

Gió nhẹ sáng sớm khiến mọi thứ quanh tôi rất nhẹ nhàng. Tôi bước đi trong gió, gió có biết rằng tôi đang buồn không?

Lấy điện thoại, tôi gửi cho anh một tin nhắn “Ứng Sinh. Em đi đây. Lần này, là thật. Em không biết những chuyện vừa qua có ý nghĩa gì với anh nhưng với em, em sẽ mãi khắc cốt ghi tâm những kỷ niệm ấy.

Chúng ta không thể ở bên nhau được. Em đã quá vô vọng rồi, không còn đủ tự tin để chịu thêm một lần đau đớn. Cho nên, em chỉ có thể ra đi. Em sẽ đi khỏi nơi này, sẽ bước ra khỏi cuộc sống của anh và Tổng Tổng.

Em không thể nào bù đắp được những thương tổn mà em đã gây ra cho anh nhưng em cũng không mong sẽ được anh tha thứ. Em chỉ hy vọng anh có thể sống thật vui vẻ. Cho dù giấc mơ có tan biến, đời thực vẫn còn, đúng không anh?

Cố gắng chăm lo cho Tổng Tổng, có duyên thì sẽ gặp lại!”

15. Chương 15: Một Đoạn Đường Ngắn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

do Tiểu (Hủ) Nam biên dịch và hiệu chỉnh.

Tôi là một người đàn ông, người yêu của tôi cũng sẽ là một người đàn ông. Và, tôi gọi đó là một phép màu.

Ở Thượng Hải vài ngày, tôi rất vui vì có bạn tốt bên cạnh, khúc mắc trong lòng dần dần được gỡ bỏ.

(~··°-:|:- -:|:-°··~)

Tôi đi Thượng Hải tìm Hải, định sẽ ở lại chỗ cậu một tuần.

Tôi rất nhớ Hải, nhất là sau khi quyết định rời xa anh. Sự tuyệt vọng và cô độc một lần nữa xâm chiếm con tim tôi. Sau khi Vũ qua đời, tôi lại nhận thêm một cú ngã trí mạng.

Ngồi suốt một ngày xe lửa làm cho toàn thân tôi đau nhức ê ẩm. Tôi phải ngồi một lúc rất lâu thì hai chân mới có cảm giác bình thường trở lại.

Hải ra tận ga đón tôi, đi chung với cậu còn có cả bạn trai của Hải, người mà tôi từng nhìn thấy ảnh trên mạng. Hải ôm lấy tôi rồi giới thiệu “Tiểu Thất, đây là Khải!”

Về mặt cậu vô cùng hạnh phúc, mãn nguyện.

Ở Thượng Hải vài ngày, tôi rất vui vì có bạn tốt bên cạnh, khúc mắc trong lòng dần dần được gỡ bỏ.

Hải rất bận, không phải lúc nào cũng ở bên tôi, nhưng buổi tối nhất định cậu sẽ về ăn cơm với tôi. Đa số thời gian tôi đều làm bạn với ... Khải, cậu ấy là một sinh viên thú vị, cả người tràn ngập sức sống. Ai mà ở cạnh cậu ấy, không vui không được, gặp được Khải, tôi nghĩ đó chính là cái duyên, cái số của Hải.

Tôi chân thành chúc phúc cho hai người.

Tôi không nói chuyện gì với Hải hết nên cậu không hề biết chuyện tôi đã bỏ học, bỏ lại giấc mơ của cả tôi và Vũ. Tôi chưa hề nhắc tới anh và Tống Tống, đó là cuộc sống của riêng tôi, tôi không muốn lại làm cho Hải bận tâm tới tôi hơn nữa.

Khi đi khỏi Thượng Hải, tôi gọi điện cho Tư Nặc hỏi xem dạo này cậu ấy thế nào.

“Tiểu Thất, Ưng Sinh và con anh ấy đã tới đây tìm cậu.” Câu đầu tiên, Tư Nặc đã nói thế làm cho lòng tôi không yên.

“Tìm làm gì?” Tôi bất đắc dĩ.

“Ai....”

Trầm mặc! Chúng tôi không biết đối phương đang nghĩ gì bởi vì cả hai cũng phiền muộn vì một người đàn ông.

“Tiểu Thất, tôi quyết định về Bắc Kinh. Mấy năm rồi, cũng tới lúc phải đi con đường mới.”

“Thật không?” Tôi vui mừng, cuối cùng Tư Nặc cũng có cơ hội tìm được hạnh phúc mới.

“Đúng vậy!” Cậu thở dài thật nhẹ “Tôi định quay về tiếp tục học hóa trang, cũng cần phải làm một việc gì chứ!”

“Thật tốt quá!” Tôi mừng tự đáy lòng.

“Còn cậu, có dự định gì không?”

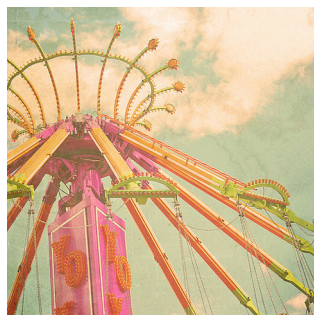
Tôi lắc đầu bất đắc dĩ sau đó mới nhớ ra là cậu ấy không nhìn thấy được. Tương lai, thật sự tôi chưa biết nó sẽ như thế nào. Bỏ học, bỏ thành phố đó, tất cả chỉ vì muốn trốn một người, tránh một chuyện tình.

Một lúc lâu sau tôi mới nói “Có lẽ khi đông tới, tôi sẽ đi Đại Liên ngắm biển.”

“Ráng giữ gìn sức khỏe!” Tư Nặc ghen ngào.

“Cậu cũng vậy!”

Trước khi nước mắt kịp rơi tôi đã cúp điện thoại, không ai trong chúng tôi là một người đủ kiên cường.

16. Chương 16: Anh Đưa Tôi Đi Ngắm Biển Mùa Đông

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

do Tiểu (Hủ) Nam biên dịch và hiệu chỉnh.

Tôi là một người đàn ông, người yêu của tôi cũng sẽ là một người đàn ông. Và, tôi gọi đó là một phép màu.

Tôi im lặng, nhìn ra ngoài cửa “VẬY, anh có đồng ý đưa em đi ngắm biển mùa đông không?”

(‘ ‘ . 0 . : | : - - : | : - 0 . ‘ ‘ -)

Ba năm sau.

Mùa đông.

Đại Liên.

Tiểu Tuấn bưng một ly cà phê cho tôi, rất đặc ý “Anh, uống thử đi, ngon lắm đấy!” Khuôn mặt điển trai của nó tràn ngập chờ mong.

Tôi mỉm cười, nhấp một ngụm, nhần mảy ngay lập tức. Thấy vậy, cái mặt của nó dài ra “Lại thất bại ạ?”

Tôi chưa trả lời nó đã mang cái chén đi. Tôi biết, nó chưa chịu bỏ cuộc đâu. Từ khi tới đây, Tiểu Tuấn luôn cố gắng pha chế thứ cà phê Espresso thuần khiết của Italia nhưng chưa thành công lần nào. Tôi chỉ nghĩ, nếu cứ tiếp tục như vậy, không biết mình sẽ tốn bao nhiêu cà phê đây! Nó luôn cố chấp như vậy, không biết là di truyền từ ai?

Tôi đã đến Đại Liên được ba năm, đây là quê hương của Vũ. Mùa đông năm ấy, khi tới đây, tôi đã bị mê hoặc bởi sự yên lặng tới sâu thẳm của biển cả nơi này. Thế là ở lại. Mở quán cà phê, mỗi ngày làm bạn với thức uống, âm nhạc, sách truyện và một mảng trời lam nhạt bên ngoài cửa sổ.

Tiểu Tuấn giờ đang học đại học ở Bắc Kinh, lúc này đang nghỉ đông nên nó tới đây chơi với tôi, nó định ở lại qua tết âm lịch, mẹ tôi bận quá nên lần này không tới được.

Cuộc sống vẫn bình thản, và đôi khi rất im ắng. Tôi có cảm giác mình lại già đi nhiều rồi. Thường xuyên nhớ tới quá khứ, hồi tưởng lại những người từng đi qua đời tôi. Vũ, Hải và Khải, Tư Nặc, Tống Tống và tất nhiên là cả anh nữa.

Khó có thể tưởng tượng.

Nhớ nhưng trong lòng sẽ được mở ra vào một ngày.

.....

Ngoài cửa sổ, tuyết rơi dày đặc, trời lạnh nên chẳng có ai muốn ra khỏi nhà.

Quán vắng.

Có mấy người khách sau khi đứng ngoài ngắm cảnh thì vào đây tìm một cái gì đó cho ấm bụng.

Tôi tự pha cho mình một ly cà phê đặc, ngồi bên cửa sổ. Nhìn từ khung cửa xuống con đường nhỏ heo hút cỏ may.

Bỗng dưng ngáy người.

“Anh Tiểu Thất!” Có người kéo kéo tay, tôi mới tỉnh lại.

Vừa nhìn xuống thấy được khuôn mặt be bé quen thuộc, tôi không nói được lời nào.

Nó lớn hơn, cũng cao hơn trước nhiều, trông lại còn khỏe mạnh hơn nữa chứ. Chỉ có đôi mắt đen nháy kia là vẫn không thay đổi gì. Làn da nó trắng hồng, tôi vẫn không thể quên cảm giác thích thú khi bẹo má nó.

“Tống Tống!” Tôi ôm lấy nó, xoay hai vòng liền trên không, nó vui sướng cười rộ lên “Ha ha ha ha”

Cách đó không xa, anh cũng đang cười nhìn chúng tôi.

“Sao anh tìm được nơi này?” Tôi đưa cho anh một ly cà phê nóng.

“Tư Nặc nói cho anh biết.” Anh đáp. Ánh mắt anh đầy yêu thương nhìn tôi chan chứa.

Tôi cười “Nhất định là anh đã truy hỏi khiến cậu ấy phát hoảng!”

“Đúng, liên tục trong ba năm.” Anh khoa tay múa chân, đặc ý “Cho tới khi biết được em ở đâu mới thôi!”

Tôi không nói gì.

Anh đến nắm tay của tôi, hỏi nhỏ “Giờ em có định yêu anh không?”

Tôi im lặng, nhìn ra ngoài cửa “VẬY, anh có đồng ý đưa em đi ngắm biển mùa đông không?”

Ánh mắt giao hòa, chúng tôi nhìn nhau, cùng cười.

(^·^·°-:|:-°·^·) HẾT chương 16 -:|:-°·^·) HOÀN

17. Chương 17: Đưa Tôi Đi Ngắm Biển Mùa Đông – Ca Khúc Chủ Đề

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

BIỂN ƠI, HẸN GẶP LẠI

Từ Quý Biện Sỹ phóng tác (*) | Tiểu (Hủ) Nam dịch lời

Biểu diễn: Tú Tú Gordon & Mặc Minh Kỳ Diệu

Lâm Tiểu Thất:

Nhớ anh, nỗi nhớ viết thành thơ
Em đã ra đi không một lời từ biệt
Nhưng em vẫn nhớ anh từng nói sẽ đưa em đi ngắm biển
Em đi, đi khỏi thành phố
Đi khỏi căn phòng trống cô đơn
Con đường phía trước mịt mờ
Giấc mộng cũ dệt nên những hy vọng mới
Em biết anh sẽ cô đơn
Trong khoảnh khắc nhận ra điều đó
Lòng em rối bời
Em chỉ muốn trốn chạy, muốn tìm đường ra biển
Oh why...

Anh từng nói sẽ đưa em đi ngắm biển
Chia sẻ nỗi cô quạnh My heart mind and soul
Oh why...

Hai chúng ta sẽ nắm tay nhau
Bóng lưng phía sau cũng làm bạn với nhau
Giờ khắc đó, anh và em hạnh phúc biết bao

Tống Ứng Sinh:

Nhớ em, nỗi nhớ đầy vơi
Anh chưa bao giờ quên lời anh đã hứa
Anh chỉ muốn chạy lại gần em
Nhưng sao thật là khó
Ở bên cạnh em, cùng em ngắm biển
Chỉ sợ em không cho anh cơ hội đó
Oh why...
Ngực anh nhói lên khi thấy ánh mắt đầy âu lo của em
Anh phải làm sao đây
My true love to you
Oh why...
Bởi thế cho nên anh mới muốn cùng em đi ngắm biển
Anh và em sẽ tan hòa trong ánh trăng đêm đen
Chỉ còn lại tình yêu dần vỡ về

Tổng Ứng Sinh và Lâm Tiểu Thất:

Nhìn vào đôi mắt của em (anh)

Anh (em) có thể thấy được nỗi nhớ mãnh liệt trong đó

Xin hãy nghe anh (em) nói

Đó không phải là lỗi của em (anh)

Từ nay về sau

Anh (Em) là em (anh).

Don't ask me why

Don't ask me why why why why why

Why~~Oh why...

Từ nay về sau em (anh) sẽ không còn đơn độc nữa

Đã có anh (em) ở cạnh bên.

My heart mind and soul,oh

Oh why...

Biển cũng đang lặng yên nghe lời thì thầm của anh (em).

Gió đang chúc phúc cho chúng ta kìa.

Anh (em) không thể dừng lại được nữa

Vĩnh viễn bước chân trên con đường có em (anh)

Đừng nhìn lại, đừng tiếc nuối

Hãy giang tay đón chờ một ngày mới của riêng hai ta

Tạ từ cô độc

Đón hạnh phúc đang về

Heart mind and soul

♪♪♪

(*) Phóng tác theo nhạc của ca khúc Heart, Mind and Sound do nhóm DBSK thể hiện.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dua-toi-di-ngam-mua-dong>